

Religia- Jolanta Roszkowska

Drukuj

Szczegóły

Opublikowano: 17 marzec 2020

Materiały archiwalne (/novum/pdf/rel-jr.pdf)

Materiały do realizacji w dniu 21.04.2020

Klasy 1cd, 1t

Temat: Wniebowzięta Królowa Świata.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podany tekst.

Maryja jest Królową Świata. Przypominają o tym liczne korony umieszczone na figurach i obrazach przedstawiających Maryję. Jej królowanie to udział w opiece nad światem i nad ludźmi, których pragnie z miłością przeprowadzić do swojego Syna.

Po wniebowstąpieniu Jezusa Chrystusa Maryja, Jego Matka, jeszcze przez jakiś czas przebywała na ziemi. Nie wiadomo, jak długo. Wiadomo natomiast, że po upływie pewnego czasu została wzięta z ciałem i duszą do chwały niebieskiej. Znaczy to, że nie umarła, lecz tylko zasnęła. Maryja nie mogła umrzeć. Ponieważ urodziła się bez grzechu pierwotnego, była więc wolna od śmierci fizycznej.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=vfBJt07zCvk> (<https://www.youtube.com/watch?v=vfBJt07zCvk>)

Zapamiętaj !

1 listopada w 1950 r. papież Pius XII ogłosił dogmat, czyli prawdę wiary o wniebowzięciu Maryi słowami: „Powagą Pana naszego Jezusa Chrystusa, świętych Apostołów Piotra i Pawła i Naszą, ogłaszamy, orzekamy i określamy jako dogmat objawiony przez Boga: że Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zakończeniu ziemskiego życia z duszą i ciałem została wzięta do chwały niebieskiej” (Breviarium fidei VI, 105)

4. Odszukaj i wypisz przynajmniej pięć miejscowości, w których znajdują się kościoły pod wezwaniem wniebowzięcia NMP.

Materiały do realizacji w dniu 22.04.2020

Klasa 1c

Temat 1: Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

„Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. (Mt 4,4)

Każdego dnia karmisz swoje ciało, aby nie opaść z sił. Podstawowy pokarm ma postać chleba, do którego wszystko inne jest jedynie dodatkiem. Jest też chleb przeznaczony na umocnienie życia duchowego – słowo Boże. Kościół przybliża je nam podczas każdej Mszy św.

W Konstytucji o Liturgii (nr 7) czytamy: „Słowo Boże głoszone w liturgii słowa nie jest zwykłym ludzkim słowem. Czytane w liturgii, jest słowem samego Jezusa: «albowiem, gdy w Kościele czyta się słowo Boże, On sam (Chrystus) mówi»”

Przy „stole słowa” masz szansę doświadczyć przedziwnego dialogu:

Bóg mówi – pierwsze czytanie (ze Starego Testamentu)

Ty odpowiadasz – psalm responsoryjny

Bóg mówi – drugie czytanie (z Nowego Testamentu)

Ty odpowiadasz – śpiew „Alleluja”

Jezus mówi – Ewangelia; kapłan ją wyjaśnia – homilia

Twoja odpowiedź – wyznanie wiary i modlitwa powszechna

Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0 (https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0)

Dlaczego czytanie i rozważanie słowa Bożego jest tak ważne w życiu chrześcijan? Odpowiedź daje nam samo słowo Boże:

„Wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa”. (Rz 10,17)

„Żywe bowiem jest słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca”. (Hbr 4,12)

4. Zapamiętaj !

„Czytanie Ewangelii stanowi szczyt liturgii słowa. Sama liturgia poucza nas, że należy je otaczać najwyższym szacunkiem, wyróżnia bowiem Ewangelię spośród innych czytań specjalnymi oznakami czci. Szafarz upoważniony do jej głoszenia przygotowuje się do tej czynności przez błogosławieństwo lub modlitwę. Wierni przez aklamacje wyznają wiarę, że Chrystus jest w słowach Ewangelii obecny i przemawia, oraz słuchają czytania w postawie stojącej”. (Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, n. 60)

5. Pisemnie w zeszycie odpowiedz na pytanie: Jaką rolę pełni Słowo Boże w twoim życiu? Pracę prześlij mi na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>) do 24.04.20.

Temat 2: Dwa stoły Eucharystii – stół chleba i wina.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podany tekst.

Podczas Mszy św. dokonuje się cud niewyobrażalnej przemiany: chleb staje się Ciałem, a wino Krwią Chrystusa. To wielka tajemnica, misterium. Tylko przez wiarę możemy przyjąć fakt, że Chrystus daje nam swoje Ciało, abyśmy mogli żyć Jego życiem.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4> (<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4>)

„Gdy nadeszła pora, (Jezus) zajął miejsce u stołu i Apostołowie z Nim. Wtedy rzekł do nich: «Gorąco pragnąłem spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpieł. Albowiem powiadam wam: Już jej spożywać nie będę, aż się spełni w królestwie Bożym». Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, rzekł: «Weźcie go i podzielcie między siebie; albowiem powiadam wam: odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu, aż przyjdzie królestwo Boże». Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie połamał go i podał mówiąc: «To jest Ciało moje, które za was będzie wydane: to czyńcie na moją pamiątkę». Tak samo i kielich po wieczerzy, mówiąc: «Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana»". (Łk 22, 14-20)

4. Zapisz do zeszytu.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

1. Przygotowanie darów.

2. Modlitwa eucharystyczna:

– prefacja

– „Święty”

– przeistoczenie.

3. Komunia Święta.

Klasa 2d

Temat: Katolicka nauka społeczna.

1. Zapisz temat do zeszytu.

2. Przeczytaj podane teksty.

Katolicka nauka społeczna - nauczanie Kościoła katolickiego w kwestiach odnoszących się do zbiorowych problemów społeczności lub też całej ludzkości.

Jak narodziła się katolicka nauka społeczna?

Katolicka nauka społeczna stanowiła odpowiedź na kwestię robotniczą w XIX wieku. Chociaż industrializacja przyczyniła się do wzrostu dobrobytu, to jednak korzyści czerpali zeń przede wszystkim fabrykanci, podczas gdy wielu ludzi jako pozbawieni niemalże wszelkich praw robotnicy popadali w skrajną nędzę. Z tego doświadczenia komunizm wyciągnął wniosek, że istnieje niemożliwa do pogodzenia sprzeczność między pracą a kapitałem, która musi być rozwiązana przez walkę klas. Kościół z kolei opowiadał się za sprawiedliwym kompromisem między robotnikami a fabrykantami. YOUCAT 439

Co jest źródłem katolickiej nauki społecznej?

Źródłem katolickiej nauki społecznej jest samo Objawienie, dzięki któremu dowiadujemy się, że człowiek został stworzony „na obraz Boży” (Rdz 1, 27) i „uczyniony przez Zbawiciela świątynią Ducha Świętego” (2 Kor 6, 16). Już z samego faktu stworzenia, każdy człowiek posiada rozumną naturę społeczną, z której wypływają jego podstawowe i niezbywalne prawa:

- prawo do życia,
- prawo do poznania i wolności, 350 46 III Królestwo Boże w was jest
- prawo do wspólnoty i solidarności,
- prawo do wolności sumienia i religii.

Te prawa pozwalają osobie ludzkiej realizować się na płaszczyźnie: osobowej, społecznej, kulturowej, politycznej, religijnej, gospodarczej, a także historycznej.

Podstawowe dokumenty nauczania społecznego Kościoła:

Leon XIII, encyklika *Rerum novarum* (1891 r.),

Pius XI, encyklika *Quadragesimo anno* (1931 r.),

Jan XXIII, encykliki: *Mater et Magistra* (1961 r.), *Pacem in terris* (1963 r.)

Paweł VI, encykliki: *Populorum progressio* (1967 r.), *Octogesima adveniens* (1971 r.),

Jan Paweł II, encykliki: *Redemptor hominis* (1971 r.), *Laborem exercens* (1981 r.),

Sollicitudo rei socialis (1987 r.), *Centesimus annus* (1991 r.),

Papieska Rada *Iustitia et Pax*, *Kompendium nauki społecznej Kościoła* (2005 r.)

3. Zapisz do zeszytu definicję Katolickiej nauki społecznej.

Klasy: 3d, 3m

Temat: Uczciwość w wykonywaniu pracy.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podany tekst.

Pracownik zobowiązany jest w sumieniu do wykonywania pracy, rzetelności, wydajności, dzielenia się doświadczeniem zawodowym z młodszymi pracownikami, przestrzeganie czasu pracy i dokładnego rozliczania się z powierzonych dóbr. Niedbałość, brak punktualności nieposzanowanie narzędzi pracy czy marnowanie czasu na rzeczy niepotrzebne negatywnie wpływają na kondycję przedsiębiorstwa, ale również obciążają sumienie pracownika. Zdaniem papieża Leona XIII najważniejszymi cechami pracowników powinny być: pracowitość, lojalność i rozważa. Na właścicieli firmy albo jego zarządcy spoczywa moralny obowiązek zapewnienia jak najlepszych warunków pracy oraz sprawiedliwego rozliczania się z pracownikami. Natomiast faworyzowanie jednych pracowników kosztem drugich, mobbing, nieuczciwe dysponowanie środkami finansowymi, szantażowanie, zastraszanie stanowią naruszenie sprawiedliwości i zasad moralnych. Szczególnie szkodliwym zjawiskiem jest zmuszanie pracowników do czynów niezgodnych z ich sumieniem. Kościół naucza, że „nikogo nie wolno zmuszać, by działał wbrew swemu sumieniu, jak długo jego działania dzieją się w ramach dobra wspólnego. Kto nie zważa na sumienie drugiego człowieka, ignoruje je i stosuje przymus, narusza jego godność. Nic nie czyni człowieka bardziej człowiekiem niż dar rozróżniania dobra i zła i możliwość wyboru” (Youcat 296).

3. Zapamiętaj!

Klauzula sumienia jest to zasada głosząca, że ani państwo ani żadna inna instytucja nie ma prawa zmuszać kogokolwiek do działania wbrew sumieniu lub własnemu światopoglądowi.

4. Napisz w zeszycie rachunek sumienia pracownika. Zadanie prześlij mi na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) do 24.04.20.

Materiały do realizacji w dniu 23.04.2020

Klasa 1B

Temat 1: Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

„Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. (Mt 4,4)

Każdego dnia karmisz swoje ciało, aby nie opaść z sił. Podstawowy pokarm ma postać chleba, do którego wszystko inne jest jedynie dodatkiem. Jest też chleb przeznaczony na umocnienie życia duchowego – słowo Boże. Kościół przybliża je nam podczas każdej Mszy św.

W Konstytucji o Liturgii (nr 7) czytamy: „Słowo Boże głoszone w liturgii słowa nie jest zwykłym ludzkim słowem. Czytane w liturgii, jest słowem samego Jezusa: «albowiem, gdy w Kościele czyta się słowo Boże, On sam (Chrystus) mówi»”

Przy „stole słowa” masz szansę doświadczyć przedziwnego dialogu:

Bóg mówi – pierwsze czytanie (ze Starego Testamentu)

Ty odpowiadasz – psalm responsoryjny

Bóg mówi – drugie czytanie (z Nowego Testamentu)

Ty odpowiadasz – śpiew „Alleluja”

Jezus mówi – Ewangelia; kapłan ją wyjaśnia – homilia

Twoja odpowiedź – wyznanie wiary i modlitwa powszechna

Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0 (https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0)

Dlaczego czytanie i rozważanie słowa Bożego jest tak ważne w życiu chrześcijan? Odpowiedź daje nam samo słowo Boże:

„Wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa”. (Rz 10,17)

„Żywe bowiem jest słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca”. (Hbr 4,12)

4. Zapamiętaj !

„Czytanie Ewangelii stanowi szczyt liturgii słowa. Sama liturgia poucza nas, że należy je otaczać najwyższym szacunkiem, wyróżnia bowiem Ewangelię spośród innych czytań specjalnymi oznakami czci. Szafarz upoważniony do jej głoszenia przygotowuje się do tej czynności przez błogosławieństwo lub modlitwę. Wierni przez aklamacje wyznają wiarę, że Chrystus jest w słowach Ewangelii obecny i przemawia, oraz słuchają czytania w postawie stojącej”. (Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, n. 60)

5. Pisemnie w zeszycie odpowiedz na pytanie: Jaką rolę pełni Słowo Boże w twoim życiu? Pracę prześlij mi na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>) do 27.04.20 🙄

Temat 2: Dwa stoły Eucharystii – stół chleba i wina.

1. Zapisz temat do zeszytu.

2. Przeczytaj podany tekst.

Podczas Mszy św. dokonuje się cud niewyobrażalnej przemiany: chleb staje się Ciałem, a wino Krwią Chrystusa. To wielka tajemnica, misterium. Tylko przez wiarę możemy przyjąć fakt, że Chrystus daje nam swoje Ciało, abyśmy mogli żyć Jego życiem.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4> (<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4>)

„Gdy nadeszła pora, (Jezus) zajął miejsce u stołu i Apostołowie z Nim. Wtedy rzekł do nich: «Gorąco pragnęłam spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał. Albowiem powiadam wam: Już jej spożywać nie będę, aż się spełni w królestwie Bożym». Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, rzekł: «Weźcie go i podzielcie między siebie; albowiem powiadam wam: odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu, aż przyjdzie królestwo Boże». Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie połamał go i podał mówiąc: «To jest Ciało moje, które

4. Zapisz do zeszytu poniższą notatkę:

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

1. Przygotowanie darów.
2. Modlitwa eucharystyczna:

– prefacja

– „Święty”

– przeistoczenie.

3. Komunia Święta.

Klasa 1D

Temat: Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

„Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. (Mt 4,4)

Każdego dnia karmisz swoje ciało, aby nie opaść z sił. Podstawowy pokarm ma postać chleba, do którego wszystko inne jest jedynie dodatkiem. Jest też chleb przeznaczony na umocnienie życia duchowego – słowo Boże. Kościół przybliża je nam podczas każdej Mszy św.

W Konstytucji o Liturgii (nr 7) czytamy: „Słowo Boże głoszone w liturgii słowa nie jest zwykłym ludzkim słowem. Czytane w liturgii, jest słowem samego Jezusa: «albowiem, gdy w Kościele czyta się słowo Boże, On sam (Chrystus) mówi»”

Przy „stole słowa” masz szansę doświadczyć przedziwnego dialogu:

Bóg mówi – pierwsze czytanie (ze Starego Testamentu)

Ty odpowiadasz – psalm responsoryjny

Bóg mówi – drugie czytanie (z Nowego Testamentu)

Ty odpowiadasz – śpiew „Alleluja”

Jezus mówi – Ewangelia; kapłan ją wyjaśnia – homilia

Twoja odpowiedź – wyznanie wiary i modlitwa powszechna

Dwa stoły Eucharystii – stół słowa Bożego

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0 (https://www.youtube.com/watch?v=B7RQg_eLRM0)

Dlaczego czytanie i rozważanie słowa Bożego jest tak ważne w życiu chrześcijan? Odpowiedź daje nam samo słowo Boże:

„Wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa”. (Rz 10,17)

„Żywe bowiem jest słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca”. (Hbr 4,12)

4. Zapamiętaj !

„Czytanie Ewangelii stanowi szczyt liturgii słowa. Sama liturgia poucza nas, że należy je otaczać najwyższym szacunkiem, wyróżnia bowiem Ewangelię spośród innych czytań specjalnymi oznakami czci. Szafarz upoważniony

do jej głoszenia przygotowuje się do tej czynności przez błogosławieństwo lub modlitwę. Wierni przez aklamacje wyznają wiarę, że Chrystus jest w słowach Ewangelii obecny i przemawia, oraz słuchają czytania w postawie stojącej”. (Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, n. 60)

5. Pisemnie w zeszycie odpowiedz na pytanie: Jaką rolę pełni Słowo Boże w twoim życiu? Pracę prześlij mi na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) do 27.04.20 😊

Klasy: 1t, 1cd

Temat: Powtórzenie wiadomości – Świat.

1. Zapisz temat do zeszytu.
 2. W ramach powtórzenia wiadomości w zeszycie pisemnie odpowiedz na następujące polecenia:
- Wymień męczenników, o których mówią Dzieje Apostolskie.
 - Wyjaśnij pojęcie: katolickiej nauki społecznej.
 - Jaki jest cel misji katolickich?
 - Wymień najważniejsze religie świata.
 - Wyjaśnij pojęcia: religia monoteistyczna i politeistyczna.
 - Czym jest terroryzm?
 - Co to jest sekta?
 - Wymień niebezpieczeństwa jakie niosą ze sobą sekty.
 - Wyjaśnij dogmat o Wniebowzięciu N.M.P.
 - Podaj datę uroczystości Wniebowzięcia N.M.P.

Odpowiedzi prześlij do 27.04.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) 😊

Klasa 2c

Temat: Praca i bezrobocie.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Pismo Święte o pracy:

„Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał” (Rdz 2, 15);

„Do mężczyzny zaś [Bóg] rzekł: «Ponieważ posłuchałeś swej żony i zjadłeś z drzewa, co do którego dałem ci rozkaz w słowach: Nie będziesz z niego jeść – przeklęta niech będzie ziemia z twego powodu: w trudzie będziesz zdobywał od niej pożywienie dla siebie po wszystkie dni twego życia. Cierń i osiet będzie ci ona rodziła, a przecież pokarmem twym są płody roli. W pocie więc oblicza twego będziesz musiał zdobywać pożywienie, póki nie wrócisz do ziemi, z której zostałeś wzięty; bo prochem jesteś i w proch się obrócisz!»” (Rdz 3, 17-19);

„Sami bowiem wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: Kto nie chce pracować, niech też nie je! Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli” (2 Tes 3, 7-12)

Jaką wartość dla człowieka ma praca ludzka?

Praca jest dla człowieka zarówno obowiązkiem, jak i prawem, przez które współpracuje z Bogiem Stwórcą.

Pracując z zaangażowaniem i kompetencją, osoba urzeczywistnia swoje naturalne zdolności, szanuje dary Stwórcy i otrzymane talenty, utrzymuje siebie, swoich bliskich, służy wspólnocie ludzkiej. Ponadto, z łaską Bożą, praca może być środkiem uświęcania i współpracy z Chrystusem w Jego dziele Odkupienia. (KKKK 513)

Utrata zatrudnienia z powodu bezrobocia jest prawie zawsze dla tego, kto pada jego ofiarą, zamachem na jego godność i zagrożeniem jego równowagi życiowej. Poza szkodą, której on osobiście doznaje, powstaje z tego wiele niebezpieczeństw dla jego rodziny. (KKK 2436)

Pomyśl !

W jaki sposób już dzisiaj powinienes przygotować się do pracy?

Klasa 3d

Temat: Dlaczego płacimy podatki?

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj poniższy tekst.

Płacenie podatków na rzecz państwa wynika z zasady dobra wspólnego. Jako obywatele otrzymujemy od państwa m.in. gwarancję bezpieczeństwa, nienaruszalność granic, ochronę prawną, dostęp do dóbr kultury, bezpłatne szkolnictwo, zabezpieczenie stabilności systemu ekonomicznego. Realizacja działań publicznych wymaga środków finansowych, dlatego każdy obywatel ma obowiązek uiszczać składki na te cele w postaci podatków. Władza, która jest legalna i szanuje sprawiedliwość, ma prawo nakładać je na obywateli. Konsekwentne uchylanie się od obowiązku podatkowego może zdradzać brak odpowiedzialności za dobro wspólne i jest nieuczciwością, podobnie jak wszelkiego rodzaju przestępstwa podatkowe.

Sposób nakładania podatków przez władzę jest ograniczony. Władza nie ma bowiem praw absolutnych, a nakładanie wysokich lub niesprawiedliwych podatków jest zwyczajnym okradaniem obywateli, gdyż narusza podstawową zasadę, czyli prawo człowieka do własności. Państwo nie może zabierać obywatelowi więcej niż to, co jest słuszne. Przyjmuje się, że aby podatek był moralnie sprawiedliwy, musi być nałożony przez prawowitą władzę, przeznaczony na właściwe cele oraz równomiernie rozłożony na cele społeczne.

3. Co mówi Jezus na temat płacenia podatków? Przeczytaj fragment z Ewangelii św. Marka:

Posłali natomiast do Niego kilku faryzeuszów i zwolenników Heroda, którzy mieli podchwycić Go w mowie. Ci przyszli i rzekli do Niego: «Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i na nikim ci nie zależy. Bo nie oglądasz się na osobę ludzką, lecz drogi Bożej w prawdzie nauczasz. Czy wolno płacić podatek cesarowi, czy nie? Mamy płacić czy nie płacić?» Lecz On poznał ich obłudę i rzekł do nich: «Czemu wystawiacie Mnie na próbę? Przynieście Mi denara; chcę zobaczyć». Przynieśli, a On ich zapytał: «Czyj jest ten obraz i napis?» Odpowiedzieli Mu: «Cezara». Wówczas Jezus rzekł do nich: «Oddajcie więc cesarowi to, co należy do cezara, a Bogu to, co należy do Boga». I byli pełni podziwu dla Niego. /Mk12,13-17/

Materiały do realizacji w dniu 24.04.2020

Klasa 1b

Temat: Powtórzenie wiadomości – Świat.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości w zeszycie pisemnie odpowiedz na następujące polecenia:
 - Wymień męczenników, o których mówią Dzieje Apostolskie.
 - Wyjaśnij pojęcie: katolickiej nauki społecznej.

- Wymień najważniejsze religie świata.
- Wyjaśnij pojęcia: religia monoteistyczna i politeistyczna.
- Czym jest terroryzm?
- Co to jest sekta?
- Wymień niebezpieczeństwa jakie niosą ze sobą sekty.
- Wyjaśnij dogmat o Wniebowzięciu N.M.P.
- Podaj datę uroczystości Wniebowzięcia N.M.P.

Odpowiedzi prześlij do 28.04.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) 😊

Klasa 1Dg

Temat 2: Dwa stoły Eucharystii – stół chleba i wina.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podany tekst.

Podczas Mszy św. dokonuje się cud niewyobrażalnej przemiany: chleb staje się Ciałem, a wino Krwią Chrystusa. To wielka tajemnica, misterium. Tylko przez wiarę możemy przyjąć fakt, że Chrystus daje nam swoje Ciało, abyśmy mogli żyć Jego życiem.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4> (<https://www.youtube.com/watch?v=UWHPemMyVQ4>)

„Gdy nadeszła pora, (Jezus) zajął miejsce u stołu i Apostołowie z Nim. Wtedy rzekł do nich: «Gorąco pragnąłem spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał. Albowiem powiadam wam: Już jej spożywać nie będę, aż się spełni w królestwie Bożym». Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, rzekł: «Weźcie go i podzielcie między siebie; albowiem powiadam wam: odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu, aż przyjdzie królestwo Boże». Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie połamał go i podał mówiąc: «To jest Ciało moje, które za was będzie wydane: to czyńcie na moją pamiątkę». Tak samo i kielich po wieczerzy, mówiąc: «Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana»". (Łk 22,14-20)

4. Zapisz do zeszytu.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

1. Przygotowanie darów.
2. Modlitwa eucharystyczna:
 - prefacja
 - „Święty”
 - przeistoczenie.
3. Komunia Święta.

Klasa 2b

Temat 1: Katolicka nauka społeczna.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Katolicka nauka społeczna - nauczanie Kościoła katolickiego w kwestiach odnoszących się do zbiorowych problemów społeczności lub też całej ludzkości.

Jak narodziła się katolicka nauka społeczna?

Katolicka nauka społeczna stanowiła odpowiedź na kwestię robotniczą w XIX wieku. Chociaż industrializacja przyczyniła się do wzrostu dobrobytu, to jednak korzyści czerpali zeń przede wszystkim fabrykanci, podczas gdy wielu ludzi jako pozbawieni niemalże wszelkich praw robotnicy popadali w skrajną nędzę. Z tego doświadczenia komunizm wyciągnął wniosek, że istnieje niemożliwa do pogodzenia sprzeczność między pracą a kapitałem, która musi być rozwiązana przez walkę klas. Kościół z kolei opowiadał się za sprawiedliwym kompromisem między robotnikami a fabrykantami. YOUCAT 439

Co jest źródłem katolickiej nauki społecznej? Źródłem katolickiej nauki społecznej jest samo Objawienie, dzięki któremu dowiadujemy się, że człowiek został stworzony „na obraz Boży” (Rdz 1, 27) i „uczyniony przez Zbawiciela świątynią Ducha Świętego” (2 Kor 6, 16). Już z samego faktu stworzenia, każdy człowiek posiada rozumną naturę społeczną, z której wypływają jego podstawowe i niezbywalne prawa:

- prawo do życia,
- prawo do poznania i wolności, 350 46 III Królestwo Boże w was jest
- prawo do wspólnoty i solidarności,
- prawo do wolności sumienia i religii.

Te prawa pozwalają osobie ludzkiej realizować się na płaszczyźnie: osobowej, społecznej, kulturowej, politycznej, religijnej, gospodarczej, a także historycznej.

Podstawowe dokumenty nauczania społecznego Kościoła:

Leon XIII, encyklika *Rerum novarum* (1891 r.),

Pius XI, encyklika *Quadragesimo anno* (1931 r.),

Jan XXIII, encykliki: *Mater et Magistra* (1961 r.), *Pacem in terris* (1963 r.)

Paweł VI, encykliki: *Populorum progressio* (1967 r.), *Octogesima adveniens* (1971 r.),

Jan Paweł II, encykliki: *Redemptor hominis* (1971 r.), *Laborem exercens* (1981 r.),

Sollicitudo rei socialis (1987 r.), *Centesimus annus* (1991 r.),

Papieska Rada *Iustitia et Pax*, *Kompendium nauki społecznej Kościoła* (2005 r.)

3. Zapisz do zeszytu definicję katolickiej nauki społecznej.

Klasy 2b, 2d

Temat: Praca i bezrobocie.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Pismo Święte na temat pracy:

„Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał” (Rdz 2, 15);

„Do mężczyzny zaś [Bóg] rzekł: «Ponieważ posłuchałeś swej żony i zjadłeś z drzewa, co do którego dałem ci rozkaz w słowach: Nie będziesz z niego jeść – przeklęta niech będzie ziemia z twego powodu: w trudzie będziesz zdobywał od niej pożywienie dla siebie po wszystkie dni twego życia. Cierń i osiet będzie ci ona rodziła, a przecież pokarmem twym są płody roli. W pocie więc oblicza twego będziesz musiał zdobywać pożywienie, póki nie wrócisz do ziemi, z której zostałeś wzięty; bo prochem jesteś i w proch się obrócisz!»” (Rdz 3, 17-19);

„Sami bowiem wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: Kto nie chce pracować, niech też nie je! Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze

Jaką wartość dla człowieka ma praca ludzka?

Praca jest dla człowieka zarówno obowiązkiem, jak i prawem, przez które współpracuje z Bogiem Stwórcą. Pracując z zaangażowaniem i kompetencją, osoba urzeczywistnia swoje naturalne zdolności, szanuje dary Stwórcy i otrzymane talenty, utrzymuje siebie, swoich bliskich, służy wspólnocie ludzkiej. Ponadto, z łaską Bożą, praca może być środkiem uświęcania i współpracy z Chrystusem w Jego dziele Odkupienia. (KKKK 513)

Utrata zatrudnienia z powodu bezrobocia jest prawie zawsze dla tego, kto pada jego ofiarą, zamachem na jego godność i zagrożeniem jego równowagi życiowej. Poza szkodą, której on osobiście doznaje, powstaje z tego wiele niebezpieczeństw dla jego rodziny. (KKK 2436)

Pomyśl !

W jaki sposób już dzisiaj powinienes przygotować się do pracy?

Klasa 3m

Temat: Dlaczego płacimy podatki?

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj poniższy tekst.

Płacenie podatków na rzecz państwa wynika z zasady dobra wspólnego. Jako obywatele otrzymujemy od państwa m.in. gwarancję bezpieczeństwa, nienaruszalność granic, ochronę prawną, dostęp do dóbr kultury, bezpłatne szkolnictwo, zabezpieczenie stabilności systemu ekonomicznego. Realizacja działań publicznych wymaga środków finansowych, dlatego każdy obywatel ma obowiązek uiszczać składki na te cele w postaci podatków. Władza, która jest legalna i szanuje sprawiedliwość, ma prawo nakładać je na obywateli. Konsekwentne uchylanie się od obowiązku podatkowego może zdradzać brak odpowiedzialności za dobro wspólne i jest nieuczciwością, podobnie jak wszelkiego rodzaju przestępstwa podatkowe.

Sposób nakładania podatków przez władzę jest ograniczony. Władza nie ma bowiem praw absolutnych, a nakładanie wysokich lub niesprawiedliwych podatków jest zwyczajnym okradaniem obywateli, gdyż narusza podstawową zasadę, czyli prawo człowieka do własności. Państwo nie może zabierać obywatelowi więcej niż to, co jest słuszne. Przyjmuje się, że aby podatek był moralnie sprawiedliwy, musi być nałożony przez prawowitą władzę, przeznaczony na właściwe cele oraz równomiernie rozłożony na cele społeczne.

3. Co mówi Jezus na temat płacenia podatków? Przeczytaj fragment z Ewangelii św. Marka:

Posłali natomiast do Niego kilku faryzeuszów i zwolenników Heroda, którzy mieli podchwycić Go w mowie. Ci przyszli i rzekli do Niego: «Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i na nikim ci nie zależy. Bo nie oglądasz się na osobę ludzką, lecz drogi Bożej w prawdzie nauczasz. Czy wolno płacić podatek cesarzowi, czy nie? Mamy płacić czy nie płacić?» Lecz On poznał ich obłudę i rzekł do nich: «Czemu wystawiacie Mnie na próbę? Przynieście Mi denara; chcę zobaczyć». Przynieśli, a On ich zapytał: «Czyj jest ten obraz i napis?» Odpowiedzieli Mu: «Cezara». Wówczas Jezus rzekł do nich: «Oddajcie więc cesarzowi to, co należy do cezara, a Bogu to, co należy do Boga». I byli pełni podziwu dla Niego. /Mk12,13-17/

Materiały do realizacji w dniu 27.04.2020

Klasa 2e

Temat: Praca i bezrobocie.

1. Zapisz temat do zeszytu.

Pismo Święte o pracy:

„Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał” (Rdz 2, 15);

„Do mężczyzny zaś [Bóg] rzekł: «Ponieważ posłuchałeś swej żony i zjadłeś z drzewa, co do którego dałem ci rozkaz w słowach: Nie będziesz z niego jeść – przeklęta niech będzie ziemia z twego powodu: w trudzie będziesz zdobywał od niej pożywienie dla siebie po wszystkie dni twego życia. Cierń i oset będzie ci ona rodziła, a przecież pokarmem twym są płody roli. W pocie więc oblicza twego będziesz musiał zdobywać pożywienie, póki nie wrócisz do ziemi, z której zostałeś wzięty; bo prochem jesteś i w proch się obrócisz!»” (Rdz 3, 17-19);

„Sami bowiem wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: Kto nie chce pracować, niech też nie je! Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli” (2 Tes 3, 7-12)

Jaką wartość dla człowieka ma praca ludzka?

Praca jest dla człowieka zarówno obowiązkiem, jak i prawem, przez które współpracuje z Bogiem Stwórcą. Pracując z zaangażowaniem i kompetencją, osoba urzeczywistnia swoje naturalne zdolności, szanuje dary Stwórcy i otrzymane talenty, utrzymuje siebie, swoich bliskich, służy wspólnocie ludzkiej. Ponadto, z łaską Bożą, praca może być środkiem uświęcania i współpracy z Chrystusem w Jego dziele Odkupienia. (KKKK 513)

Utrata zatrudnienia z powodu bezrobocia jest prawie zawsze dla tego, kto pada jego ofiarą, zamachem na jego godność i zagrożeniem jego równowagi życiowej. Poza szkodą, której on osobiście doznaje, powstaje z tego wiele niebezpieczeństw dla jego rodziny. (KKK 2436)

Pomyśl !

W jaki sposób już dzisiaj powinieneś przygotować się do pracy?

Zaległe prace proszę wysłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 2e, 2c

- sztuka sakralna jest nośnikiem wartości religijnych i społecznych,

- dzieła kultury nie mogą obrażać innych (granice „wyrazu artystycznego”).

6. Wypisz w zeszycie dziesięć znanych dzieł sztuki, których powstanie było inspirowane wiarą.

Zaległe prace proszę wysłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 1b

Temat: Kto może mnie upilnować?

1 Zapisz temat do zeszytu.

2. Przeczytaj podane teksty.

„**Sumienie** to wewnętrzny głos w człowieku, który wzywa go do tego, by bezwzględnie czynił dobrze i bezwzględnie unikał zła. Jest zarazem zdolnością odróżnienia jednego od drugiego. W sumieniu mówi do człowieka Bóg”. (Youcat, p. 295)

Pomyśl!

Za każdym razem, kiedy przychodzi nam wydać jakikolwiek osąd czy podjąć jakąś decyzję, zawsze warto spojrzeć na drugiego człowieka oczami Pana Jezusa i zapytać się w sumieniu: Panie Jezu, jakiej postawy oczekujesz ode mnie?

1. Zapisz do zeszytu definicję sumienia.
2. Przy wieczornej modlitwie zrób rachunek sumienia z danego dnia i minionego tygodnia.

Zaległe prace proszę wysłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Materiały do realizacji w dniu 28.04.2020

Klasa 1cd, 1t

Temat: Kto może mnie upilnować?

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

„**Sumienie** to wewnętrzny głos w człowieku, który wzywa go do tego, by bezwzględnie czynił dobrze i bezwzględnie unikał zła. Jest zarazem zdolnością odróżnienia jednego od drugiego. W sumieniu mówi do człowieka Bóg”. (Youcat, p. 295)

Pomoc w formacji sumienia: (z)

- Słowo Boże
- Stawianie sobie wymagań
- Częsty rachunek sumienia
- Systematyczna spowiedź
- Modlitwa
- Przykład uczciwych ludzi
- Upomnienie zatroskanych ludzi
- Lektura wartościowej książki, czasopisma
- Rekolekcje itp.

CZYŃ INNYM TAK, JAK CHCIAŁBYŚ BY INNI CI CZYNILI!
CZYŃ DOBRO! ZŁA UNIKAJ!
NIGDY NIE WOLNO CZYNIĆ ZŁA, BY OSIĄGNĄĆ DOBRO!

SUMIENIE
 to głos Boga ukryty
 w człowieku, który mówi:
czyń dobro a zła unikaj

Sumienie podlega ciąglej formacji, należy je kształtować i wychowywać. Można tego dokonać we współpracy z łaską Boga korzystając z Jego Słowa oraz sakramentów i kierownictwa duchowego (stały spowiednik).

RODZAJE SUMIENIA:

- prawidłowe	- błędne
- szerokie	- wąskie
- przeduczynkowe	- pouczynkowe
- wątpliwe	- pewne

SUMIENIE
 podział sumienia

Sumienie moralne jest sądem rozumu, przez który osoba ludzka rozpoznaje jakość moralną konkretnego czynu.

Prawo naturalne
 (jako źródło prawdy dla sumienia) zostało wypisane i wyryte w duszy wszystkich ludzi i każdego człowieka, nie jest to bowiem nic innego jak sam rozum, który nakazuje nam czynić dobro i zabrania grzeszyć.

Sumienie to najjaśniejszy ośrodek i sanktuarium człowieka, gdzie przebywa on sam z Bogiem, którego głos w jego wnętrzu rozbrzmiewa.

Człowiek powinien postępować zgodnie ze swoim sumieniem, o ile jest ono prawdziwe lub niepokornie błędne.

katolickieopierastf.com

Pomyśl!

Za każdym razem, kiedy przychodzi nam wydać jakikolwiek osąd czy podjąć jakąś decyzję, zawsze warto spojrzeć na drugiego człowieka oczami Pana Jezusa i zapytać się w sumieniu: Panie Jezule, jakiej postawy oczekujesz ode mnie?

3. Zapisz do zeszytu definicję sumienia.
4. Przy wieczornej modlitwie zrób rachunek sumienia z danego dnia i minionego tygodnia.

Zaległe prace proszę wysłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Materiały do realizacji w dniu 29.04.2020

Klasa 1C

Temat: Komunia św. i jej owoce w życiu chrześcijanina.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Komunię św. przyjmujemy od wczesnych lat dzieciństwa. W niej obecny jest Chrystus, który daje nam siebie, dlatego nazywamy ją Najświętszym Sakramentem. Święty Jan Paweł II w encyklice poświęconej Eucharystii (Ecclesia de Eucharistia) napisał: „Oto skarb Kościoła, serce świata, zadatek celu, do którego każdy człowiek, nawet nieświadomie, podąża”; „W pokornym znaku chleba i wina, przemienionych w Jego Ciało i Jego Krew, Chrystus wędruje razem z nami, jako nasza moc i nasz wiatyk, i czyni nas świadkami nadziei dla wszystkich. Jeżeli wobec tej tajemnicy rozum doświadcza własnych ograniczeń, to serce oświecone łaską Ducha Świętego dobrze wie, jaką przyjąć postawę, zatapiając się w adoracji i miłości bez granic”.

Owoce Komunii Świętej

- Komunia św. pogłębia zjednoczenie z Chrystusem (KKK 1391, EE 22)
- chroni nas przed popadaniem w grzech (KKK 1393)
- tworzy Kościół (KKK 1396)
- zobowiązuje do pomocy ubogim (KKK 1397)
- buduje jedność chrześcijan (KKK 1398) i jedność między ludźmi (EE 24)
- jest „zadatkem przyszłej chwały” (KKK 1402)

Kościół zobowiązuje wiernych do uczestniczenia w Eucharystii w niedzielę i święta oraz do przyjęcia Ciała Chrystusa przynajmniej raz w roku, szczególnie podczas Wielkanocy, a zaleca Komunię św. na każdej Mszy św., jeżeli jest się do tego przygotowanym.

Chrystusowi obecnemu pod postacią Chleba i Wina składamy specjalny hołd w uroczystość Bożego Ciała. Powinniśmy też adorować Najświętszy Sakrament w modlitwie, zarówno indywidualnej, jak i wspólnotowej.

Zapamiętaj !

Warunki przystąpienia do Komunii św.

- Najpierw należy się do niej przygotować poprzez rachunek sumienia (upewnić się co do wolności od grzechu ciężkiego).
- Powtórzyć z pokorą i płomienną wiarą setnika: „Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja”.
- Zachować przed Komunią św. ustanowiony przez Kościół jednogodzinny post eucharystyczny.
- Przyjąć odpowiednią zewnętrzną postawę (gesty, strój, które są wyrazem szacunku, powagi i radości ze zjednoczenia się z Chrystusem).

3. Zapisz do zeszytu owoce Komunii Świętej.

Temat 2: Powtórzenie wiadomości.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości napisz w zeszycie notatkę na temat:

Rola sakramentów w życiu duchowym człowieka.

Klasa 2d

Temat: Kultura chrześcijańska.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Kultura to wszystko, czym człowiek doskonali i rozwija wielorakie uzdolnienia swojego ducha i ciała, stara się drogą poznania i pracy poddać świat pod swoją władzę, czyni bardziej ludzkim życie społeczne tak w rodzinie, jak w całej społeczności państwowej przez postęp obyczajów i instytucji, wreszcie w działaniach swoich w ciągu wieków wyraża, przekazuje i zachowuje wszelkie doświadczenia duchowe i dążenia na to, aby służyły one postępowi wielu, a nawet całej ludzkości.

Kultura elitarna (wysoka) – najważniejsza część kultury symbolicznej danego społeczeństwa. Korzysta z zasobów kultury narodowej i stanowi podstawę przekazu tradycji oraz dorobku społeczeństwa.

Kultura masowa (popkultura) jest specyficzną odmianą kultury, której podstawowym celem jest zaspokojenie potrzeb i gustów masowej publiczności.

3. Przeczytaj fragment z Księgi Rodzaju.

„A potem Bóg rzekł: «Niechaj powstaną ciała niebieskie, świecące na sklepieniu nieba, aby oddzielały dzień od nocy, aby wyznaczały pory roku, dni i lata; aby były ciałami jaśniejącymi na sklepieniu nieba i aby świeciły nad ziemią». I stało się tak. Bóg uczynił dwa duże ciała jaśniejące: większe, aby rządziło dniem, i mniejsze, aby rządziło nocą, oraz gwiazdy. I umieścił je Bóg na sklepieniu nieba, aby świeciły nad ziemią; aby rządziły dniem i nocą i oddzielały światłość od ciemności. A widział Bóg, że były dobre» (Rdz 1, 14-18); „A Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre» (Rdz 1, 31).

W czym można zauważyć podobieństwo pracy artysty i stwarzania świata przez Boga?

Czy możemy mówić, że świat stworzony przez Boga to wspaniałe dzieło sztuki? Dlaczego?

5. Nauczania Kościoła na temat kultury:

- człowiek jest powołany do tworzenia kultury,
- przez kulturę człowiek rozwija siebie i swoją wiarę,
- sztuka sakralna jest nośnikiem wartości religijnych i społecznych,
- dzieła kultury nie mogą obrażać innych (granice „wyrazu artystycznego”).

6. Wypisz w zeszycie dziesięć znanych dzieł sztuki, których powstanie było inspirowane wiarą.

Zaległe prace proszę wysłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasy: 3d, 3m

Temat: Powtórzenie wiadomości - Chrześcijański styl pracy.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości napisz w zeszycie notatkę na temat: Praca w świetle nauczania Kościoła.

Swoją pracę przyslij mi do 04.05.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>) 😊

Materiały do realizacji w dniu 30.04.2020

Klasa 1 B

Temat 1: Komunia św. i jej owoce w życiu chrześcijanina.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Komunię św. przyjmujemy od wczesnych lat dzieciństwa. W niej obecny jest Chrystus, który daje nam siebie, dlatego nazywamy ją Najświętszym Sakramentem. Święty Jan Paweł II w encyklice poświęconej Eucharystii (Ecclesia de Eucharistia) napisał: „Oto skarb Kościoła, serce świata, zadatek celu, do którego każdy człowiek, nawet nieświadomie, podąża”; „W pokornym znaku chleba i wina, przemienionych w Jego Ciało i Jego Krew, Chrystus wędruje razem z nami, jako nasza moc i nasz wiatyk, i czyni nas świadkami nadziei dla wszystkich. Jeżeli wobec tej tajemnicy rozum doświadcza własnych ograniczeń, to serce oświecone łaską Ducha Świętego dobrze wie, jaką przyjąć postawę, zatapiając się w adoracji i miłości bez granic”.

Owoce Komunii Świętej

- Komunia św. pogłębia zjednoczenie z Chrystusem (KKK 1391, EE 22)
- chroni nas przed popadaniem w grzech (KKK 1393)
- tworzy Kościół (KKK 1396)
- zobowiązuje do pomocy ubogim (KKK 1397)

– buduje jedność chrześcijan (KKK 1398) i jedność między ludźmi (EE 24)

– jest „zadatkami przyszłej chwały” (KKK 1402)

Kościół zobowiązuje wiernych do uczestniczenia w Eucharystii w niedzielę i święta oraz do przyjęcia Ciała Chrystusa przynajmniej raz w roku, szczególnie podczas Wielkanocy, a zaleca Komunię św. na każdej Mszy św., jeżeli jest się do tego przygotowanym.

Chrystusowi obecnemu pod postacią Chleba i Wina składamy specjalny hołd w uroczystość Bożego Ciała. Powinniśmy też adorować Najświętszy Sakrament w modlitwie, zarówno indywidualnej, jak i wspólnotowej.

Zapamiętaj !

Warunki przystąpienia do Komunii św.

- Najpierw należy się do niej przygotować poprzez rachunek sumienia (upewnić się co do wolności od grzechu ciężkiego).
- Powtórzyć z pokorą i płomienną wiarą setnika: „Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja”.
- Zachować przed Komunią św. ustanowiony przez Kościół jednogodzinny post eucharystyczny.
- Przyjąć odpowiednią zewnętrzną postawę (gesty, strój, które są wyrazem szacunku, powagi i radości ze zjednoczenia się z Chrystusem).

3. Zapisz do zeszytu owoce Komunii Świętej.

Temat 2: Powtórzenie wiadomości.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości napisz w zeszycie notatkę na temat:

Rola sakramentów w życiu duchowym człowieka.

Swoją pracę prześlij do 05.05.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasy: 1cd, 1t

Temat: Chcę, muszę, powinienem... Powinność moralna.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Słowo „chcę” kojarzy się z pragnieniami: z czymś, na co mamy ochotę lub co sprawi nam przyjemność. „Muszę” wyraża przymus, czyli poczucie narzucenia obowiązków przez innych. Natomiast „powinienem” zawiera w sobie wewnętrzne przekonanie, że należy zrobić coś, co ma określoną wartość. To wewnętrzne przekonanie nazywamy powinnością moralną, którą odczuwamy, gdy trzeba spełnić czyn ze względu na dobro – własne lub innych ludzi. O powinności takiego działania mówi nam sumienie.

3. Przeczytaj dwie przypowieści Jezusa, w których można odszukać postawy wymienione w temacie.

Opowiadał im też [Jezus] przypowieść o tym, że zawsze powinni modlić się i nie ustawać: „W pewnym mieście żył sędzia, który Boga się nie bał i nie liczył się z ludźmi. W tym samym mieście żyła wdowa, która przychodziła do niego z prośbą: «Obroń mnie przed moim przeciwnikiem!» Przez pewien czas nie chciał; lecz potem rzekł do siebie: «Chociaż Boga się nie boję ani z ludźmi się nie liczę, to jednak, ponieważ naprzykrza mi się ta wdowa, wezmę ją w obronę, żeby nie nachodziła mnie bez końca i nie zadreślała mnie»”. I Pan dodał: „Słuchajcie, co mówi ten niesprawiedliwy sędzia. A Bóg, czyż nie weźmie w obronę swoich wybranych, którzy dniem i nocą wołają do Niego, i czy będzie zwlekał w ich sprawie?” (Łk 18,2-7)

Pewien człowiek miał dwóch synów. Zwrócił się do pierwszego i rzekł: „Dziecko, idź i pracuj dzisiaj w winnicy”.

Ten odpowiedział: „Idę, panie!”, lecz nie poszedł. Zwrócił się do drugiego i to samo powiedział. Ten odparł: „Nie

chcę”. Później jednak opamiętał się i poszedł. Który z tych dwóch spełnił wolę ojca? Mówią Mu: „Ten drugi”. (Mt 21,28-31)

Sędzia, który nie bał się Boga i nie liczył się z ludźmi, postanowił pomóc kobiecie, dostrzegając własne dobro. Miał nadzieję, że osiągnie spokój. Pierwszy z synów w przypowieści chciał podjąć pracę, ale z przyczyn nam nieznanych nie poszedł do winnicy. Drugi syn początkowo chciał się uwolnić od przymusu i powiedział ojcu „nie chcę”. Jednak później poszedł pracować z własnej woli. Musiał dostrzec w swojej pracy jakieś dobro: może dla siebie, może dla ojca, może dla całej rodziny... Po głębszej refleksji dokonał właściwego wyboru. Przypowieść o dwóch synach mówi o różnym podejściu do królestwa Bożego. Pierwszy syn może przypominać ludzi, którzy wierzą tylko pozornie i powierzchownie spełniają swoje chrześcijańskie powinności. Drugi syn jest przykładem osób, które w pierwszej chwili buntują się przeciw Bogu, ale dokonują refleksji nad swoim życiem i przyjmują Boże zasady. Jezus, podając przykład prośby ubogiej wdowy do sędziego, mówi o wytrwałości w modlitwie. Zawsze powinniśmy się modlić i nie ustawać. To także nasza powinność.

Czynienie dobra dotyczy nas samych i ludzi, którzy nas otaczają. Aby dawać je innym, trzeba znać ich najgłębsze potrzeby i wiedzieć, co jest dla nich dobre. Pomaga w tym życie w bliskości Jezusa Chrystusa. Z Nim możemy dostrzec także te pragnienia, które są ukryte głęboko w sercach. Największym dobrem, którym możemy obdarować ludzi, jest bezinteresowna miłość. Oprócz pomocy zewnętrznej, fizycznej ważna jest pomoc duchowa. Dostrzeżenie smutku, zmęczenia, samotności, niepokoju czy wewnętrznego bólu jest zdecydowanie trudniejsze niż zobaczenie braków materialnych. Do tego potrzeba wrażliwości serca. Potrzeba również wewnętrznego nakazu, który podpowie, że pomoc innym jest naszym obowiązkiem.

4. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

Powinność moralna to odczucie konieczności działania dla dobra człowieka, który jest wartością nadrzędną. Wybór dobra owocuje szczęściem tych, do których jest ono bezpośrednio skierowane, ale i naszym. Pokonując własny egoizm i przeciwności, odczuwamy radość i stajemy się silniejsi wewnątrz. Powinność moralna łączy się z odpowiedzialnością za siebie, za inne osoby i za świat wartości. Jest też znakiem wolności człowieka.

Klasa 2c

Temat: Powtórzenie wiadomości.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości napisz w zeszycie notatkę na temat:

Rola dekalogu w życiu człowieka.

Swoją pracę prześlij do 05.05.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) 😊

Klasa 3d

Temat: Okultyzm – bogowie zastępczy.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Czym jest okultyzm?

Jest to wiara w tajemne moce i uprawianie tajemnych nauk – astrologii, magii, wróżbiarstwa, tajemnej medycyny. Do okultyzmu zaliczamy również spirytyzm i satanizm.

– Dlaczego ludzie skłaniają się do okultystycznych praktyk?

Często powodem jest zwykła ciekawość, pobudzana przez media. Ale także osłabienie osobistej relacji z Bogiem. Niektórzy dążą do zdobycia „tajemnej wiedzy”, bo ten, kto wie to, czego inni nie wiedzą, może zapanować nad własną przyszłością i nad innymi ludźmi, może być „jak Bóg”, może zabezpieczyć sobie powodzenie i szczęście.

Utrata zaufania do Boga to grzech przeciw pierwszemu przykazaniu, prowadzi do bałwochwalczej czci tego, co nie jest Bogiem, i może pociągać za sobą nawet tragiczne konsekwencje. Praktykować bałwochwalstwo to

oddawać cześć innym bogom i bóstwom, uwielbiać ziemskich idoli lub też dać się całkowicie opanować dobrom ziemskim (pieniądzom, wpływowi, sukcesowi, urodzie, młodości itd.). (por. Youcat 355)

Praktyki okultystyczne są bardzo niebezpieczną formą kontaktu z mocami ciemności. G. Amorth, znany egzorcysta, uważa, że okultyzm można traktować jako religię szatana. Okultyzm stoi w opozycji do prawdziwej religii i samego Boga. Znamienny jest fakt, że w okultyzmie specjalnie nie mówi się o szatanie, ale bardzo często się go tam spotyka. Mało tego, wielu okultystów twierdzi, że szatan nie istnieje.

– Co jest źródłem rozwijającego się okultyzmu?

Główną przyczyną rozprzestrzeniania się tego zjawiska jest często ignorancja i niedocenywanie roli podstępного działania szatana. Zwykłą metodą jego działania jest kuszenie, a jego zwycięstwem nasz grzech. To właśnie grzech ciężki oddala nas od Boga i czyni nas niewolnikami zła, on nas zniewala.

Wśród dróg prowadzących do okultyzmu można wymienić takie zjawiska jak: medycyna niekonwencjonalna, homeopatia, radiestezyja, bioenergoterapia, akupunktura, hipnoza, kursy szybkiego uczenia się, feng shui, taoizm, sufizm, wahadełko, medytacja transcendentna, różne nurty ezoteryczne, Sita, gnoza i neognoza, halloween, muzyka techno, pornografia, narkotyki, media propagujące zło, sekty, kabała, regresing, metoda Silwy, tatuaże, piercing itd.

Najbardziej znane praktyki okultystyczne to: rzucanie klątw i uroków, numerologia, astrologia, parapsychologia, zabobony, wróżbiarstwo, horoskopy, tarot, joga, amulety, talizmany, pierścień Atlantów, wywoływanie duchów, sekty satanistyczne itd.

3. Zapisz do zeszytu

„Należy odrzucić wszystkie formy wróżbiarstwa: odwoływanie się do szatana lub demonów, przywoływanie zmarłych lub inne praktyki mające rzekomo odsłaniać przyszłość (por. Pwt 18,10; Jr 29,8). Korzystanie z horoskopów, astrologia, chiromancja, wyjaśnianie przepowiedni i wróżb, zjawiska jasnowidztwa, posługiwanie się medium są przejawami chęci panowania nad czasem, nad historią i wreszcie nad ludźmi, a jednocześnie pragnieniem zjednania sobie ukrytych mocy. Praktyki te są sprzeczne ze czią i szacunkiem – połączonym z miłującą bojaźnią – które należą się jedynie Bogu”. (KKK 2116)

Materiały do realizacji w dniu 04.05.2020

Klasa 1b

Temat: Chcę, muszę, powinienem... Powinność moralna.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Słowo „chcę” kojarzy się z pragnieniami: z czymś, na co mamy ochotę lub co sprawi nam przyjemność. „Muszę” wyraża przymus, czyli poczucie narzucenia obowiązków przez innych. Natomiast „powinienem” zawiera w sobie wewnętrzne przekonanie, że należy zrobić coś, co ma określoną wartość. To wewnętrzne przekonanie nazywamy powinnością moralną, którą odczuwamy, gdy trzeba spełnić czyn ze względu na dobro – własne lub innych ludzi. O powinności takiego działania mówi nam sumienie.

3. Przeczytaj dwie przypowieści Jezusa, w których można odszukać postawy wymienione w temacie.

Opowiadał im też [Jezus] przypowieść o tym, że zawsze powinni modlić się i nie ustawać: „W pewnym mieście żył sędzia, który Boga się nie bał i nie liczył się z ludźmi. W tym samym mieście żyła wdowa, która przychodziła do niego z prośbą: «Obroń mnie przed moim przeciwnikiem!» Przez pewien czas nie chciał; lecz potem rzekł do siebie: «Chociaż Boga się nie boję ani z ludźmi się nie liczę, to jednak, ponieważ naprzykrza mi się ta wdowa, wezmę ją w obronę, żeby nie nachodziła mnie bez końca i nie zadręczała mnie»”. I Pan dodał: „Słuchajcie, co

mówi ten niesprawiedliwy sędzia. A Bóg, czyż nie weźmie w obronę swoich wybranych, którzy dniem i nocą wołają do Niego, i czy będzie zwlekał w ich sprawie?” (Łk 18,2-7)

Pewien człowiek miał dwóch synów. Zwrócił się do pierwszego i rzekł: „Dziecko, idź i pracuj dzisiaj w winnicy”. Ten odpowiedział: „Idę, panie!”, lecz nie poszedł. Zwrócił się do drugiego i to samo powiedział. Ten odparł: „Nie chcę”. Później jednak opamiętał się i poszedł. Który z tych dwóch spełnił wolę ojca? Mówią Mu: „Ten drugi”. (Mt 21,28-31)

Sędzia, który nie bał się Boga i nie liczył się z ludźmi, postanowił pomóc kobiecie, dostrzegając własne dobro. Miał nadzieję, że osiągnie spokój. Pierwszy z synów w przypowieści chciał podjąć pracę, ale z przyczyn nam nieznanych nie poszedł do winnicy. Drugi syn początkowo chciał się uwolnić od przymusu i powiedział ojcu „nie chcę”. Jednak później poszedł pracować z własnej woli. Musiał dostrzec w swojej pracy jakieś dobro: może dla siebie, może dla ojca, może dla całej rodziny... Po głębszej refleksji dokonał właściwego wyboru. Przypowieść o dwóch synach mówi o różnym podejściu do królestwa Bożego. Pierwszy syn może przypominać ludzi, którzy wierzą tylko pozornie i powierzchownie spełniają swoje chrześcijańskie powinności. Drugi syn jest przykładem osób, które w pierwszej chwili buntują się przeciw Bogu, ale dokonują refleksji nad swoim życiem i przyjmują Boże zasady. Jezus, podając przykład prośby ubogiej wdowy do sędziego, mówi o wytrwałości w modlitwie. Zawsze powinniśmy się modlić i nie ustawać. To także nasza powinność.

Czynienie dobra dotyczy nas samych i ludzi, którzy nas otaczają. Aby dawać je innym, trzeba znać ich najgłębsze potrzeby i wiedzieć, co jest dla nich dobre. Pomaga w tym życie w bliskości Jezusa Chrystusa. Z Nim możemy dostrzec także te pragnienia, które są ukryte głęboko w sercach. Największym dobrem, którym możemy obdarować ludzi, jest bezinteresowna miłość. Oprócz pomocy zewnętrznej, fizycznej ważna jest pomoc duchowa. Dostrzeżenie smutku, zmęczenia, samotności, niepokoju czy wewnętrznego bólu jest zdecydowanie trudniejsze niż zobaczenie braków materialnych. Do tego potrzeba wrażliwości serca. Potrzeba również wewnętrznego nakazu, który podpowie, że pomoc innym jest naszym obowiązkiem.

4. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

Powinność moralna to odczucie konieczności działania dla dobra człowieka, który jest wartością nadrzędną. Wybór dobra owocuje szczęściem tych, do których jest ono bezpośrednio skierowane, ale i naszym. Pokonując własny egoizm i przeciwności, odczuwamy radość i stajemy się silniejsi wewnątrz. Powinność moralna łączy się z odpowiedzialnością za siebie, za inne osoby i za świat wartości. Jest też znakiem wolności człowieka.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 2e

Temat: Powtórzenie wiadomości.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. W ramach powtórzenia wiadomości napisz w zeszycie notatkę na temat:

Rola dekalogu w życiu człowieka.

Swoją pracę prześlij do 08.05.20 na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net) 😊

Klasy: 2e, 2c

Temat: Nowe niebiosa i nowa ziemia.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Obejrzyj film dostępny na stronie: https://www.youtube.com/watch?v=bF87k_iVXCs
(https://www.youtube.com/watch?v=bF87k_iVXCs)
3. Przeczytaj podane teksty.

„Kiedy Jezus tam przybył, zastał Łazarza już do czterech dni spoczywającego w grobie. A Betania była oddalona od Jerozolimy około piętnastu stadiów i wielu Żydów przybyło przedtem do Marty i Marii, aby je pocieszyć po bracie. Kiedy zaś Marta dowiedziała się, że Jezus nadchodzi, wyszła Mu na spotkanie. Maria zaś siedziała w

domu. Marta rzekła do Jezusa: «Panie, gdybyś tu był, mój brat by nie umarł. Lecz i teraz wiem, że Bóg da Ci wszystko, o cokolwiek byś prosił Boga». Rzekł do niej Jezus: «Brat twój zmartwychwstanie». Rzekła Marta do Niego: «Wiem, że zmartwychwstanie w czasie zmartwychwstania w dniu ostatecznym». Rzekł do niej Jezus: «Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?» (J 11, 17-26).

Rzeczy ostateczne człowieka:

- śmierć
- sąd
- niebo albo piekło

Paruzja – powtórne przyjście Chrystusa na świat przy końcu czasów.

Od początku chrześcijańska wiara w zmartwychwstanie spotykała się z niezrozumieniem i oporami. "W żadnym punkcie wiara chrześcijańska nie spotyka więcej sprzeciwu niż w stosunku do zmartwychwstania ciała". Bardzo powszechnie jest przyjmowane przekonanie, że po śmierci życie osoby ludzkiej trwa w sposób duchowy. Ale jak wierzyć, że to ciało, którego śmiertelność jest tak oczywista, mogłoby zmartwychwstać do życia wiecznego? Jak zmartwychwstaną zmarli?

Kto zmartwychwstanie?

Wszyscy ludzie, którzy umarli: "Ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia; ci, którzy pełnili złe czyny na zmartwychwstanie potępienia" (J 5, 29)

Co to znaczy zmartwychwstać?

W śmierci, będącej "rozdzieleniem duszy i ciała, ciało człowieka ulega zniszczeniu", podczas gdy jego dusza idzie na spotkanie z Bogiem, chociaż trwa w oczekiwaniu na ponowne zjednoczenie ze swoim uwielbionym ciałem. Bóg w swojej wszechmocy przywróci ostatecznie naszym ciałom niezniszczalne życie, jednocząc je z naszymi duszami mocą Zmartwychwstania Jezusa.

W jaki sposób?

Chrystus zmartwychwstał w swoim własnym ciele: "Popatrzcie na moje ręce i nogi: to Ja jestem" (Łk 24, 39); nie powrócił On jednak do życia ziemskiego. Tak samo w Nim "wszyscy zmartwychwstaną we własnych ciałach, które mają teraz" 533, ale to ciało będzie przekształcone w "chwalebne ciało" (Flp 3, 21), w "ciało duchowe" (1 Kor 15, 44)

4. Zapisz do zeszytu: rzeczy ostateczne człowieka i definicję paruzji.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Materiały do realizacji w dniu 05.05.2020

Klasy: 1cd, 1t

Temat: Moje zobowiązania wobec Boga.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Wypełnianie przykazań nie powinno być ciężarem, lecz radością. Bóg nie dał ich człowiekowi po to, by utrudnić mu życie, lecz by go chronić. Bez przykazań życie ludzi stałoby się koszmarem lub byłoby wręcz niemożliwe.

„Dziesięć przykazań, będąc wyrazem podstawowych powinności człowieka względem Boga i względem bliźniego, objawia w swojej istotnej treści poważne zobowiązania. Są one ze swojej natury niezmiennie i obowiązują zawsze i

wszędzie. Nikt nie może od nich dyspensować. Dziesięć przykazań wyrył Bóg w sercu człowieka". (Katechizm Kościoła katolickiego, 2072)

Twórcą przykazań jest Bóg, dlatego żaden człowiek nie może ich zmienić bądź czegoś dodać lub odrzucić z ich treści. Przykazania zostały wpisane w naturę człowieka i obowiązują wszystkich ludzi jako prawo moralne.

Wtedy wypowiedział Bóg wszystkie te słowa: „Ja jestem Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! (...) Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, bo Ja Pan, Bóg twój, jestem Bogiem zazdrosnym (...). Nie będziesz wzywał imienia Pana, Boga twego, w błahych rzeczach, bo nie pozwoli Pan, by pozostał bezkarny ten, kto wzywa Jego imienia w błahych rzeczach. Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz się trudził i wykonywał wszystkie swoje zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem Pana, Boga twego. (...) W sześć dni bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, siódmego zaś dnia odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty”. (Wj 20,1-3.5.7-11)

Z dziesięciu przykazań Bóg trzy zarezerwował dla siebie i postawił je na początku wszystkich. Konsekwencją odrzucenia przykazań jest grzech i brak zasad moralnych. Wykroczenia przeciwko trzem pierwszym przykazaniom prowadzą do zerwania więzi z Bogiem, a w konsekwencji do podporządkowania się złu. Wszystkie grzechy, w tym grzechy przeciw wierze, domagają się wynagrodzenia Bogu za popełnione zło. Taką postawę nazywa się również ekspiacją. To dobrowolna ofiara, aby z miłości do Boga zadośćuczynić Mu za grzechy własne i innych.

Sposoby wynagradzania Bogu:

Często uczestniczyć we Mszy Świętej i przystępować do Komunii.

Adorować Chrystusa w Najświętszym Sakramencie.

Obchodzić pierwsze piątki miesiąca.

Przyjmować Komunię wynagradzającą.

Dobrze spełniać swoje codzienne obowiązki.

Okazywać dobroć bliskim i znosić osoby, których nie lubię.

Odmówić sobie czegoś, co sprawia mi przyjemność.

Powtarzać w ciągu dnia słowa z Biblii, np. „żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20).

W rodzinie lub indywidualnie przeczytać fragment Ewangelii.

Z rodziną lub indywidualnie odmówić część różańca w intencji grzeszników.

Pamiętać, że Bóg kocha tych, którym pragniemy pomóc przez modlitwę i ofiary.

3. Zapamiętaj i przepis do zeszytu.

„Ponieważ Wszechmogący ukazał się nam jako nasz Bóg i Pan, nie wolno nam stawiać niczego ponad Niego, nic nie może być dla nas ważniejsze i żadnej rzeczy czy osobie nie możemy dawać pierwszeństwa przed Nim” (Youcat, p. 352). „Imienia Bożego nie wolno wypowiadać w sposób niegodny. (...) Dlatego ciężkim przewinieniem jest bluźnienie Bogu, przeklinanie w imię Boże albo składanie w Jego imię fałszywego świadectwa” (Youcat, p. 359). „Chrześcijanin-katolik uczęszcza w niedzielę lub w wigilię niedzieli na Mszę Świętą. Porzuca w tym dniu wszelkie zajęcia, które przeszkadzają mu w uwielbieniu Boga i zakłócają świąteczny charakter dnia radości, spokoju i odpoczynku. (...) Kościół z całą stanowczością uznaje za grzech ciężki nieobecność na niedzielnej Mszy Świętej bez ważnej przyczyny” (Youcat, p. 365)

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Materiały do realizacji w dniu 06.05.2020

Klasa 1Cg

Temat 1: Prawda i piękno a sztuka sakralna.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Co jest pięknem? Co prawdą? Mówimy: „przystojny chłopak”, „piękna dziewczyna”, „ładne dziecko”. Pięknem jest dla nas najczęściej to, co nam się podoba. Piękne oczy, piękne włosy. Nie zgodziłby się z tym Norwid, który uważał, że „pięknym nie jest to, co się podoba, lecz to, co się podobać powinno”. Dla Norwida „piękno kształtem jest miłości”. „W naszym odbitym obliczu dostrzegamy to, kim jesteśmy, lecz również i to, kim nie chcielibyśmy być”. Dramat niektórych bohaterów rozpoczynał się przed lustrem, ale też przed lustrem rozpoczynało się nawrócenie wielu. W sztuce sakralnej stajemy przed lustrem Boga, wpatrujemy się w Jego oblicze, by zobaczyć, kim być możemy, gdybyśmy tylko zechcieli kształtować w sobie Boży obraz i podobieństwo.

„Przyjście na świat i otwarcie oczu na rzeczywistość jest zachwycającym początkiem każdego życia – pisze Giuliano Zanchi w swoich «Obliczach do kontemplacji». – Wtedy właśnie przyjmujemy słowa jako znaki pewnych treści; pojawiają się one w miejscu, gdzie pewna rzecz, nazywana światłem, oświeśla rzeczy inne i odbija ich kontury”. W blasku tego światła człowiek odkrywa świat, do którego należy i który tworzy. On komunikuje się z nami, bo ma nam dużo do powiedzenia; od prostego łukowego kwiatka po wysmukłe „sękatę drzewo”, nieboskłon nad głową czy bezkresne morze. Swoją zachwyty nad tą rzeczywistością człowiek pragnął od zawsze zakodować, zapisać dla siebie i dla innych, na skałach podziemnych grot, na murach budowli, na kawałku drewna, na kamieniu czy płótnie. Tak rodziła się sztuka, tym cenniejsza, im wierniej kodująca rzeczywistość, im Prawda i piękno a sztuka sakralna Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej, Portugalia lepiej oddająca poznane piękno, im lepiej ukazująca odkrytą prawdę. Nic więc dziwnego, że w sztuce człowiek „sięgnął po samego Boga” i pragnął Go przybliżyć, „zakodować” w tworzonych dziełach, aby oddawały stan dążącej do Boga ludzkiej duszy i prowadziły do Niego. Tak powstała sztuka sakralna, utrwalona w architekturze, malarstwie, rzeźbie.

Sztuka sakralna jest świadkiem wysiłku człowieka zapatrzonego w Boga, świadkiem drogi ku Niemu. „Bóg nie pokazuje się odwrócony plecami”. Sztuka sakralna przybliża Boga, przypomina o Nim, Jego przywołuje.

Weźmy jako przykład Alvaro Siza w portugalskiej miejscowości Marco de Canaveses, który zbudował kościół z wyraźnym podziałem na część boską i część ludzką. Część „ludzka” jest niska (2 m), bez ozdób, z niskim wejściem. Wierni stojący w kościele nie widzą krucyfiksu, który jest za ich plecami. Część „boska” jest wysoka (około 15 m), ma wiele okien z widokiem na niebo. Drzwi w tej części są „niepotrzebnie” wysokie (na około 7,5 m). Różnica ma symbolizować przejście z poziomu ludzkiego w poziom boski.

„Artysta jest człowiekiem o duchu wybornym i przenikającym, który widzi i wierzy w to, co widzi: wyczuwa w sposób wyrafinowany to, czego inni nie potrafią. Przekazuje to i zawiera w fizycznej formie dzieła”. Gdy Michał Anioł ukończył słynnego Mojżesza – posąg przedstawiający proroka w postawie siedzącej, który do dziś zachwyca turystów w rzymskim kościele św. Piotra w Okowach – uderzył go młotkiem w kolano i zawołał: „Przemów!” Samemu rzeźbiarzowi wydawało się bowiem, że Mojżesz za chwilę wstanie i przemówi do swojego ludu, by go poprowadzić do ziemi obiecanej.

„Sztuka w materii dzieła zatrzymuje na zawsze ważną prawdę chwili, to znaczy chwilowe zrozumienie pewnej z nią więzi; ofiarowuje jej ciało, które za każdym razem może nadać jej tę samą siłę. Do posiadania tej zdolności nie wystarczy sama wirtuozeria techniki: potrzebna jest także wyrafinowana spostrzegawczość ducha – zarówno otrzymana w darze, jak i pielęgnowana z pasją. Dłużny wam jestem prawdę w malarstwie i dam wam ją” – powiedział Paul Cézanne. Tworzymy obrazy i rzeźby, by nie zapomnieć, „że istniejemy, bo od początku ktoś na nas patrzy i woła nas po imieniu”. G. Zanchi mówił: „Można zapewnić dziecku najlepsze warunki, ale jeśli nikt nie patrzy mu w oczy, ono umiera. Istnieje pokarm ducha, który wypływa ze spojrzenia, a bez którego żadne inne pożywienie nie jest w stanie utrzymać przy życiu”. Poszukujemy prawdy, gubiąc się przy tym, lecz idziemy naprzód, jeżeli nasz wzrok skierowany jest na Boga. Jedynie bowiem przy Nim możemy odkryć, że „każdy z nas jest piękną pyłką” (Norwid).

Pomyśl!

Święty Jan Paweł II w liście apostolskim „Novo millennio ineunte” (Na początku nowego tysiąclecia),

pisany na przełomie tysiącleci, mówił o tym, że trzeba kontemplować oblicze Jezusa. Jezus spojrzał na bogatego młodzieńca z miłością. „W naszym życiu dzieje się podobnie: zagubienie, które w nas mieszka, odnajdzie miejsce w Jego Obliczu. Obyśmy tylko nie odeszli zasmuceni...” – Czy dostrzegasz w dziełach sztuki prawdę o Bogu?

Zapamiętaj!

„Ważnym składnikiem sztuki sakralnej jest niewątpliwie architektura kościołów, która powinna zachować jedność poszczególnych elementów prezbiterium: ołtarza, krucyfiksu, tabernakulum, ambony, krzesel. Należy mieć świadomość, że celem architektury sakralnej jest dostarczenie Kościołowi, który celebrować tajemnice wiary, a w szczególności Eucharystię, przestrzeni najbardziej dostosowanej do właściwego przebiegu czynności liturgicznych”. (Benedykt XVI)

Temat 2: Podstawowe wartości etyczne.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Aby sensownie przeżyć życie, konieczne jest wiedzieć, dokąd i po co się zmierza. Dobrze jest znać swój cel. To są twoje wartości.

Termin „wartość” pojawił się w słowniku filozoficznym dopiero pod koniec XIX w. Pochodzi on z języka greckiego i oznacza: „odpowiedni”, „wart”, „godny”, „cenny”. „Wartością jest każdy przedmiot budzący jakiejkolwiek zainteresowanie” (R.B. Perry); „to, co jest cenne lub dzięki czemu coś jest cenne” (Antoni Stępień); wartością jest „dowolny przedmiot materialny lub idealny, idea lub instytucja, przedmiot rzeczywisty lub wyimaginowany, w stosunku do którego jednostki lub zbiorowości przyjmują postawę szacunku, przypisują mu ważną rolę w swoim życiu i dążenie do jego osiągnięcia odczuwają jako przymus” (Jan Szczepański).

Ludzie wyznają różne wartości. Aksjologia – nauka o wartościach, jest teraz bardzo rozbudowana. Współcześnie mówi się o wielu rodzajach wartości, biorąc pod uwagę różne sfery życia ludzkiego. Są więc wartości estetyczne, moralne, ekonomiczne, religijne itp. Jeden z wybitnych aksjologów, Max Scheler, odkrył, że wartości tworzą pewną hierarchię, występując w czterech podstawowych grupach. Według tego podziału są to wartości:

- hedonistyczne
- witalne
- duchowe
- święte

Wśród wartości duchowych Scheler wyodrębnił trzy podgrupy: **wartości estetyczne** (piękno), **wartość prawdy i wartości moralne** (dobro). To one właśnie są podstawowe i najważniejsze, dając początek wszystkim innym.

Wyznawane przez nas wartości nie istnieją w naszych umysłach pojedynczo, w oderwaniu od siebie, lecz tworzą pewien system. Wybór jednej wartości pociąga za sobą następną. Praktycznym kryterium dobrego wyboru jest to, czy dążąc do nich, stajesz się lepszy.

W życiu nie można mieć wszystkiego. Trzeba więc nauczyć się sztuki wybierania. Kształt naszemu życiu nadają właśnie wartości i wartościowanie, ponieważ to wartości przesądzą później o naszych decyzjach. Zawdzięczamy im taki lub inny wybór. Dla obranej wartości człowiek jest w stanie poświęcić swój trud, narażać się na niewygodę. Czasem jest gotów nawet oddać życie. Czy ty już wiesz, czemu poświęcisz swoje?

Nasz rozwój polega na sukcesywnym dorastaniu do wartości. Sprowadzają się one do prawdy, dobra i piękna, gdyby poprzestać tylko na tych podstawowych.

3. Pomyśl!

- Jakie wartości realizujesz w swoim życiu?
- Jak twoje marzenia zmieniają ciebie samego?

– Jakie miejsce zajmuje w nich Bóg i życie wieczne?

4. Zapamiętaj!

Praktycznym kryterium dobrego wyboru wartości jest to, czy dążąc do nich stajesz się lepszym człowiekiem.

5. Napisz w zeszycie swój własny system wartości.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 3m

Temat: Okultyzm – bogowie zastępczy.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Czym jest okultyzm?

Jest to wiara w tajemne moce i uprawianie tajemnych nauk – astrologii, magii, wróżbiarstwa, tajemnej medycyny. Do okultyzmu zaliczamy również spirytyzm i satanizm.

– Dlaczego ludzie skłaniają się do okultystycznych praktyk?

Często powodem jest zwykła ciekawość, pobudzana przez media. Ale także osłabienie osobistej relacji z Bogiem. Niektórzy dążą do zdobycia „tajemnej wiedzy”, bo ten, kto wie to, czego inni nie wiedzą, może zapanować nad własną przyszłością i nad innymi ludźmi, może być „jak Bóg”, może zabezpieczyć sobie powodzenie i szczęście.

Utrata zaufania do Boga to grzech przeciw pierwszemu przykazaniu, prowadzi do bałwochwalczej czci tego, co nie jest Bogiem, i może pociągać za sobą nawet tragiczne konsekwencje. Praktykować bałwochwalstwo to oddawać cześć innym bogom i bóstwom, uwielbiać ziemskich idoli lub też dać się całkowicie opanować dobrom ziemskim (pieniądzom, wpływom, sukcesowi, urodzie, młodości itd.). (por. Youcat 355)

Praktyki okultystyczne są bardzo niebezpieczną formą kontaktu z mocami ciemności. G. Amorth, znany egzorcysta, uważa, że okultyzm można traktować jako religię szatana. Okultyzm stoi w opozycji do prawdziwej religii i samego Boga. Znamienny jest fakt, że w okultyzmie specjalnie nie mówi się o szatanie, ale bardzo często się go tam spotyka. Mało tego, wielu okultystów twierdzi, że szatan nie istnieje.

– Co jest źródłem rozwijającego się okultyzmu?

Główną przyczyną rozprzestrzeniania się tego zjawiska jest często ignorancja i niedocenianie roli podstępного działania szatana. Zwykłą metodą jego działania jest kuszenie, a jego zwycięstwem nasz grzech. To właśnie grzech ciężki oddala nas od Boga i czyni nas niewolnikami zła, on nas zniewala.

Wśród dróg prowadzących do okultyzmu można wymienić takie zjawiska jak: medycyna niekonwencjonalna, homeopatia, radiestezja, bioenergoterapia, akupunktura, hipnoza, kursy szybkiego uczenia się, feng shui, taoizm, sufizm, wahadełko, medytacja transcendentna, różne nurty ezoteryczne, Sita, gnoza i neognoza, halloween, muzyka techno, pornografia, narkotyki, media propagujące zło, sekty, kabała, regresing, metoda Silwy, tatuaże, piercing itd.

Najbardziej znane praktyki okultystyczne to: rzucanie klątw i uroków, numerologia, astrologia, parapsychologia, zabobony, wróżbiarstwo, horoskopy, tarot, joga, amulety, talizmany, pierścień Atlantów, wywoływanie duchów, sekty satanistyczne itd.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Materiały do realizacji w dniu 07.05.2020

Klasy: 1cd, 1t

Temat: Kogo i czego bronią przykazania?

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Przykazania, które daje nam Bóg, normują relacje pomiędzy ludźmi i bronią wolności każdego człowieka. Wynikają z prawa Bożego, które jest ponad prawem stanowionym.

Czcij twego ojca i swoją matkę, abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, ci daje.

Nie będziesz zabijał.

Nie będziesz cudzołożył.

Nie będziesz kradł.

Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa jako świadek.

Nie będziesz pożądał domu twojego bliźniego.

Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani jego niewolnika, ani jego niewolnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do twojego bliźniego. (Wj 20,12-17)

Przykazania trzeba zawsze odnieść do własnego życia, w myśl biblijnej zasady: „Jak chcecie, żeby ludzie wam czynili, podobnie wy im czyńcie” (Łk 6,31). Każde przykazanie określa prawo i obowiązek. Jeżeli powstrzymuje kogoś przed złem, to jednocześnie respektuje prawa innego człowieka. Przykazania prowadzą do szacunku wobec bliźniego i są gwarancją poszanowania mnie samego.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie: <https://www.youtube.com/watch?v=TSuFB9Y3MFE>
(<https://www.youtube.com/watch?v=TSuFB9Y3MFE>)

Treść całego Dekalogu możemy wyrazić jednym przykazaniem – przykazaniem miłości. To miłość skłania nas, by być dobrym dla innych.

Kto (...) miłuje drugiego, wypełnił Prawo. Albowiem przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie pożądaj, i wszystkie inne – streszczają się w tym nakazie: Miłuj bliźniego swego jak siebie samego! Miłość nie wyrządza zła bliźniemu. Przeto miłość jest doskonałym wypełnieniem Prawa. (Rz 13,8-10)

4. Zastanów się.
 - Jak okazujesz należny szacunek rodzicom?
 - Czy nie niszczysz swego życia i zdrowia przez palenie papierosów, używki?
 - Czy akceptujesz swoje ciało i swoją płciowość?
 - Jak dbasz o czystość spojrzeń, słów i czynów?
 - Dlaczego masz obowiązek mówienia prawdy?
 - Jak szanujesz własność swoją i innych?
 - Jak wykorzystujesz czas i wypełniasz swoje obowiązki?

5. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

Przykazania to dar Boga. Stoją na straży porządku społecznego, poszanowania godności człowieka i jego niezbywalnych praw. Dzięki nim wiemy, co warto czynić, a czego należy unikać w drodze do celu, jakim jest zbawienie i życie wieczne. Przykazania bronią człowieka przed krzywdą zadaną sobie samemu i innym ludziom, przed krzywdą doczesną i karą wieczną.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 1Bg

Temat 1: Prawda i piękno a sztuka sakralna.

1. Zapisz temat do zeszytu.

2. Przeczytaj podane teksty.

Co jest pięknem? Co prawdą? Mówimy: „przystojny chłopak”, „piękna dziewczyna”, „ładne dziecko”. Pięknem jest dla nas najczęściej to, co nam się podoba. Piękne oczy, piękne włosy. Nie zgodziłby się z tym Norwid, który uważał, że „pięknym nie jest to, co się podoba, lecz to, co się podobać powinno”. Dla Norwida „piękno kształtem jest miłości”. „W naszym odbitym obliczu dostrzegamy to, kim jesteśmy, lecz również i to, kim nie chcielibyśmy być”. Dramat niektórych bohaterów rozpoczynał się przed lustrem, ale też przed lustrem rozpoczynało się nawrócenie wielu. W sztuce sakralnej stajemy przed lustrem Boga, wpatrujemy się w Jego oblicze, by zobaczyć, kim być możemy, gdybyśmy tylko zechcieli kształtować w sobie Boży obraz i podobieństwo.

„Przyjdzie na świat i otwarcie oczu na rzeczywistość jest zachwycającym początkiem każdego życia – pisze Giuliano Zanchi w swoich «Obliczach do kontemplacji». – Wtedy właśnie przyjmujemy słowa jako znaki pewnych treści; pojawiają się one w miejscu, gdzie pewna rzecz, nazywana światłem, oświeśla rzeczy inne i odbija ich kontury”. W blasku tego światła człowiek odkrywa świat, do którego należy i który tworzy. On komunikuje się z nami, bo ma nam dużo do powiedzenia; od prostego łąkowego kwiatka po wysmukłe „sękatę drzewo”, nieboskłon nad głową czy bezkresne morze. Swoją zachwyty nad tą rzeczywistością człowiek pragnął od zawsze zakodować, zapisać dla siebie i dla innych, na skałach podziemnych grot, na murach budowli, na kawałku drewna, na kamieniu czy płótnie. Tak rodziła się sztuka, tym cenniejsza, im wierniej kodująca rzeczywistość, im Prawda i piękno a sztuka sakralna Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej, Portugalia lepiej oddająca poznane piękno, im lepiej ukazująca odkrytą prawdę. Nic więc dziwnego, że w sztuce człowiek „sięgnął po samego Boga” i pragnął Go przybliżyć, „zakodować” w tworzonych dziełach, aby oddawały stan dążącej do Boga ludzkiej duszy i prowadziły do Niego. Tak powstała sztuka sakralna, utrwalaona w architekturze, malarstwie, rzeźbie.

Sztuka sakralna jest świadkiem wysiłku człowieka zapatrzonego w Boga, świadkiem drogi ku Niemu. „Bóg nie pokazuje się odwrócony plecami”. Sztuka sakralna przybliża Boga, przypomina o Nim, Jego przywołuje.

Weźmy jako przykład Alvaro Siza w portugalskiej miejscowości Marco de Canaveses, który zbudował kościół z wyraźnym podziałem na część boską i część ludzką. Część „ludzka” jest niska (2 m), bez ozdób, z niskim wejściem. Wierni stojący w kościele nie widzą krzyżyku, który jest za ich plecami. Część „boska” jest wysoka (około 15 m), ma wiele okien z widokiem na niebo. Drzwi w tej części są „niepotrzebnie” wysokie (na około 7,5 m). Różnica ma symbolizować przejście z poziomu ludzkiego w poziom boski.

„Artysta jest człowiekiem o duchu wybornym i przenikającym, który widzi i wierzy w to, co widzi: wyczuwa w sposób wyrafinowany to, czego inni nie potrafią. Przekazuje to i zawiera w fizycznej formie dzieła”. Gdy Michał Anioł ukończył słynnego Mojżesza – posąg przedstawiający proroka w postawie siedzącej, który do dziś zachwyca turystów w rzymskim kościele św. Piotra w Okowach – uderzył go młotkiem w kolano i zawołał: „Przemów!” Samemu rzeźbiarzowi wydawało się bowiem, że Mojżesz za chwilę wstanie i przemówi do swojego ludu, by go poprowadzić do ziemi obiecanej.

„Sztuka w materii dzieła zatrzymuje na zawsze ważną prawdę chwili, to znaczy chwilowe zrozumienie pewnej z nią więzi; ofiarowuje jej ciało, które za każdym razem może nadać jej tę samą siłę. Do posiadania tej zdolności nie wystarczy sama wirtuozeria techniki: potrzebna jest także wyrafinowana spostrzegawczość ducha – zarówno otrzymana w darze, jak i pielęgnowana z pasją. Dłużny wam jestem prawdę w malarstwie i dam wam ją” – powiedział Paul Cézanne. Tworzymy obrazy i rzeźby, by nie zapomnieć, „że istniejemy, bo od początku ktoś na nas patrzy i woła nas po imieniu”. G. Zanchi mówił: „Można zapewnić dziecku najlepsze warunki, ale jeśli nikt nie patrzy mu w oczy, ono umiera. Istnieje pokarm ducha, który wypływa ze spojrzenia, a bez którego żadne inne pożywienie nie jest w stanie utrzymać przy życiu”. Poszukujemy prawdy, gubiąc się przy tym, lecz idziemy naprzód, jeżeli nasz wzrok skierowany jest na Boga. Jedynie bowiem przy Nim możemy odkryć, że „każdy z nas jest piękną pyłką” (Norwid).

Pomyśl!

Święty Jan Paweł II w liście apostolskim „Novo millennio ineunte” (Na początku nowego tysiąclecia), pisanym na przełomie tysiącleci, mówił o tym, że trzeba kontemplować oblicze Jezusa. Jezus spojrzał na bogatego młodzieńca z miłością. „W naszym życiu dzieje się podobnie: zagubienie, które w nas mieszka, odnajdzie miejsce w Jego Obliczu. Obyśmy tylko nie odeszli zasmuceni...” – Czy dostrzegasz w dziełach

Zapamiętaj!

„Ważnym składnikiem sztuki sakralnej jest niewątpliwie architektura kościołów, która powinna zachować jedność poszczególnych elementów prezbiterium: ołtarza, krucyfiksu, tabernakulum, ambony, krzesel. Należy mieć świadomość, że celem architektury sakralnej jest dostarczenie Kościołowi, który celebruje tajemnice wiary, a w szczególności Eucharystię, przestrzeni najbardziej dostosowanej do właściwego przebiegu czynności liturgicznych”. (Benedykt XVI)

Klasy: 1Bg, Dg

Temat : Podstawowe wartości etyczne.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Aby sensownie przeżyć życie, konieczne jest wiedzieć, dokąd i po co się zmierza. Dobrze jest znać swój cel. To są twoje wartości.

Termin „wartość” pojawił się w słowniku filozoficznym dopiero pod koniec XIX w. Pochodzi on z języka greckiego i oznacza: „odpowiedni”, „wart”, „godny”, „cenny”. „Wartością jest każdy przedmiot budzący jakiekolwiek zainteresowanie” (R.B. Perry); „to, co jest cenne lub dzięki czemu coś jest cenne” (Antoni Stępień); wartością jest „dowolny przedmiot materialny lub idealny, idea lub instytucja, przedmiot rzeczywisty lub wyimaginowany, w stosunku do którego jednostki lub zbiorowości przyjmują postawę szacunku, przypisują mu ważną rolę w swoim życiu i dążenie do jego osiągnięcia odczuwają jako przymus” (Jan Szczepański).

Ludzie wyznają różne wartości. Aksjologia – nauka o wartościach, jest teraz bardzo rozbudowana. Współcześnie mówi się o wielu rodzajach wartości, biorąc pod uwagę różne sfery życia ludzkiego. Są więc wartości estetyczne, moralne, ekonomiczne, religijne itp. Jeden z wybitnych aksjologów, Max Scheler, odkrył, że wartości tworzą pewną hierarchię, występując w czterech podstawowych grupach. Według tego podziału są to wartości:

- hedonistyczne
- witalne
- duchowe
- święte

Wśród wartości duchowych Scheler wyodrębnił trzy podgrupy: **wartości estetyczne** (piękno), **wartość prawdy** i **wartości moralne** (dobro). To one właśnie są podstawowe i najważniejsze, dając początek wszystkim innym.

Wyznawane przez nas wartości nie istnieją w naszych umysłach pojedynczo, w oderwaniu od siebie, lecz tworzą pewien system. Wybór jednej wartości pociąga za sobą następną. Praktycznym kryterium dobrego wyboru jest to, czy dążąc do nich, stajesz się lepszy.

W życiu nie można mieć wszystkiego. Trzeba więc nauczyć się sztuki wybierania. Kształt naszemu życiu nadają właśnie wartości i wartościowanie, ponieważ to wartości przesądzą później o naszych decyzjach. Zawdzięczamy im taki lub inny wybór. Dla obranej wartości człowiek jest w stanie poświęcić swój trud, narażać się na niewygodę. Czasem jest gotów nawet oddać życie. Czy ty już wiesz, czemu poświęcisz swoje?

Nasz rozwój polega na sukcesywnym dorastaniu do wartości. Sprowadzają się one do prawdy, dobra i piękna, gdyby poprzestać tylko na tych podstawowych.

3. Pomyśl!

- Jakie wartości realizujesz w swoim życiu?
- Jak twoje marzenia zmieniają ciebie samego?
- Jakie miejsce zajmuje w nich Bóg i życie wieczne?

4. Zapamiętaj!

Praktycznym kryterium dobrego wyboru wartości jest to, czy dążąc do nich stajesz się lepszym człowiekiem.

5. Napisz w zeszycie swój własny system wartości.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 2c

Temat: Piekło...

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj fragmenty z Pisma Świętego.

„Żył pewien człowiek bogaty, który ubierał się w purpurę i bisior i dzień w dzień świetnie się bawił. U bramy jego pałacu leżał żebrak okryty wrzodami, imieniem Łazarz. Pragnął on nasycić się odpadkami ze stołu bogacza; nadto i psy przychodziły i lizały jego wrzody. Umarł żebrak, i aniołowie zanieśli go na łono Abrahama. Umarł także bogacz i został pogrzebany. Gdy w Otchłani, pogrążony w mękach, podniósł oczy, ujrzał z daleka Abrahama i Łazarza na jego łonie. I zawołał: «Ojcze Abrahamie, ulituj się nade mną i poślij Łazarza; niech koniec swego palca umoczy w wodzie i ochłodzi mój język, bo strasznie cierpię w tym płomieniu». Lecz Abraham odrzekł: «Wspomnij, synu, że za życia otrzymałeś swoje dobra, a Łazarz przeciwnie, niedolę; teraz on tu doznaje pociechy, a ty męki cierpisz. A prócz tego między nami a wami zionie ogromna przepaść, tak że nikt, choćby chciał, stąd do was przejść nie może ani stamtąd do nas się przedostać»” (Łk 16, 19-26)

„Wtedy odezwie się [Syn Człowieczy] i do tych po lewej stronie: «Idźcie precz ode Mnie, przekłęci, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom! Bo byłem głodny, a nie daliście Mi jeść; byłem spragniony, a nie daliście Mi pić; byłem przybyszem, a nie przyjęliście Mnie; byłem nagi, a nie przyodzialiście Mnie; byłem chory i w więzieniu, 374 50 IVKu nowym niebiosom... a nie odwiedziliście Mnie». Wówczas zapytają i ci: «Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym albo spragnionym, albo przybyszem, albo nagim, kiedy chorym albo w więzieniu, a nie usłużyliśmy Tobie?». Wtedy odpowie im: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tegoście i Mnie nie uczynili». I pójdą ci na mękę wieczną, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego” (Mt 25, 41-46).

3. Obejrzyj filmy dostępne na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=4BT-wTSD9Ak> (<https://www.youtube.com/watch?v=4BT-wTSD9Ak>)

<https://www.youtube.com/watch?v=1dOpojGwOA> (<https://www.youtube.com/watch?v=1dOpojGwOA>)

Umrzeć w grzechu śmiertelnym, nie żałując za niego i nie przyjmując miłosiernej miłości Boga, oznacza pozostać z wolnego wyboru na zawsze oddzielonym od Niego. Ten stan ostatecznego samowykluczenia z jedności z Bogiem i świętymi określa się słowem „piekło”. (KKK 1033)

Nauczanie Kościoła stwierdza istnienie piekła i jego wieczność. Dusze tych, którzy umierają w stanie grzechu śmiertelnego, bezpośrednio po śmierci idą do piekła, gdzie cierpią męki, „ogień wieczny”. Zasadnicza kara piekła polega na wiecznym oddzieleniu od Boga; wyłącznie w Bogu człowiek może mieć życie i szczęście, dla których został stworzony i których pragnie. (KKK 1035)

4. Uzupełnij luki w „liście gończym”.

„List gończy”

Wiadomo o nim, że to sam Bóg go jako dobrego anioła. Jednak przez swoją przestał służyć Bogu. Jest bardzo Chce, aby jak najwięcej odeszło od Boga. Zarzuca mu się, że jest ojcem Jego ulubiony sposób działania to.....

Materiały do realizacji w dniu 08.05.2020

Klasa 1b

Temat: Moje zobowiązania wobec Boga.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Wypełnianie przykazań nie powinno być ciężarem, lecz radością. Bóg nie dał ich człowiekowi po to, by utrudnić mu życie, lecz by go chronić. Bez przykazań życie ludzi stałoby się koszmarem lub byłoby wręcz niemożliwe.

„Dziesięć przykazań, będąc wyrazem podstawowych powinności człowieka względem Boga i względem bliźniego, objawia w swojej istotnej treści poważne zobowiązania. Są one ze swojej natury niezienne i obowiązują zawsze i wszędzie. Nikt nie może od nich dyspensować. Dziesięć przykazań wyrył Bóg w sercu człowieka”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 2072)

Twórcą przykazań jest Bóg, dlatego żaden człowiek nie może ich zmienić bądź czegoś dodać lub odrzucić z ich treści. Przykazania zostały wpisane w naturę człowieka i obowiązują wszystkich ludzi jako prawo moralne.

Wtedy wypowiedział Bóg wszystkie te słowa: „Ja jestem Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! (...) Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, bo Ja Pan, Bóg twój, jestem Bogiem zazdrosnym (...). Nie będziesz wzywał imienia Pana, Boga twego, w błahych rzeczach, bo nie pozwoli Pan, by pozostał bezkarny ten, kto wzywa Jego imienia w błahych rzeczach. Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz się trudził i wykonywał wszystkie swoje zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem Pana, Boga twego. (...) W sześć dni bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, siódmego zaś dnia odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty”. (Wj 20,1-3.5.7-11)

Z dziesięciu przykazań Bóg trzy zarezerwował dla siebie i postawił je na początku wszystkich. Konsekwencją odrzucenia przykazań jest grzech i brak zasad moralnych. Wykroczenia przeciwko trzem pierwszym przykazaniom prowadzą do zerwania więzi z Bogiem, a w konsekwencji do podporządkowania się złu. Wszystkie grzechy, w tym grzechy przeciw wierze, domagają się wynagrodzenia Bogu za popełnione zło. Taką postawę nazywa się również ekspiacją. To dobrowolna ofiara, aby z miłości do Boga zadośćuczynić Mu za grzechy własne i innych.

Sposoby wynagradzania Bogu:

Często uczestniczyć we Mszy Świętej i przystępować do Komunii.

Adorować Chrystusa w Najświętszym Sakramencie.

Obchodzić pierwsze piątki miesiąca.

Przyjmować Komunię wynagradzającą.

Dobrze spełniać swoje codzienne obowiązki.

Okazywać dobroć bliskim i znosić osoby, których nie lubię.

Odmówić sobie czegoś, co sprawia mi przyjemność.

Powtarzać w ciągu dnia słowa z Biblii, np. „żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20).

W rodzinie lub indywidualnie przeczytać fragment Ewangelii.

Z rodziną lub indywidualnie odmówić część różańca w intencji grzeszników.

3. Zapamiętaj i przepisuj do zeszytu.

„Ponieważ Wszechmogący ukazał się nam jako nasz Bóg i Pan, nie wolno nam stawiać niczego ponad Niego, nie może być dla nas ważniejsze i żadnej rzeczy czy osobie nie możemy dawać pierwszeństwa przed Nim” (Youcat, p. 352). „Imienia Bożego nie wolno wypowiadać w sposób niegodny. (...) Dlatego ciężkim przewinieniem jest bluźnienie Bogu, przeklinanie w imię Boże albo składanie w Jego imię fałszywego świadectwa” (Youcat, p. 359). „Chrześcijanin-katolik uczęszcza w niedzielę lub w wigilię niedzieli na Mszę Świętą. Porzuca w tym dniu wszelkie zajęcia, które przeszkadzają mu w uwielbieniu Boga i zakłócają świąteczny charakter dnia radości, spokoju i odpoczynku. (...) Kościół z całą stanowczością uznaje za grzech ciężki nieobecność na niedzielnej Mszy Świętej bez ważnej przyczyny” (Youcat, p. 365)

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 3m

Temat: Duch prorocki a wróżby.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

„W Antiochii, w tamtejszym Kościele, byli prorokami i nauczycielami: Barnaba i Szymon, zwany Niger, Lucjusz Cyrenejczyk i Manaen (...) i Szaweł. Gdy odprawiali publiczne nabożeństwo i pościli, rzekł Duch Święty: «Wyznaczcie Mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem». Wtedy odprawivszy post i modlitwę oraz położywszy na nich ręce, wyprawili ich. A oni wysłani przez Ducha Świętego zeszli do Seleucji, a stamtąd odpłynęli na Cypr. (...) Gdy przeszli przez całą wyspę aż do Pafos, spotkali pewnego maga, fałszywego proroka żydowskiego, imieniem Bar-Jezus, który należał do otoczenia prokonsula Sergiusza Pawła, człowieka roztropnego. Ten, wezwawszy Barnabę i Szawła, chciał słuchać słowa Bożego. Lecz przeciwstawiał się im Elimas – mag (tak bowiem tłumaczy się jego imię), usiłując odwieść prokonsula od wiary. Ale Szaweł, zwany też Pawłem, napelniony Duchem Świętym spojrzał na niego uważnie i rzekł: «O, synu diabelski, pełny wszelkiej zdrady i wszelkiej przewrotności, wrogu wszelkiej sprawiedliwości, czyż nie zaprzestaniesz wykrzywiać prostych dróg Pańskich? Teraz dotknie cię ręka Pańska: będziesz niewidomy i przez pewien czas nie będziesz widział słońca». Natychmiast spadły na niego mrok i ciemności. I chodząc wkoło, szukał kogoś, kto by go poprowadził za rękę. Wtedy prokonsul, widząc, co się stało, uwierzył, zdumiony nauką Pańską». (Dz 13,1-12)

Pismo Święte wyraźnie rozróżnia proroków wybranych, posłanych i prowadzonych przez Bożego Ducha (Ducha Świętego) oraz proroków fałszywych (magów, wróżbitów), którzy działają z inspiracji złego ducha.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=AzeKqNaKsAE> (<https://www.youtube.com/watch?v=AzeKqNaKsAE>)

Praktyki wróżbiarstwa, czarów itp. są jasno określone przez słowo Boże jako kontakty z siłami nieczystymi. Wróżby i czary oraz kontaktowanie się z duchami prowadzą tylko do złego. Są stanowczo zabronione i potępiane już w Starym Testamencie:

„Ja jestem Pan, Bóg wasz! (...) Nie będziecie uprawiać wróżbiarstwa. Nie będziecie uprawiać czarów”. (Kpł 19,25-26)

„Także przeciwko każdemu, kto się zwróci do wywołujących duchy albo do wróżbitów, aby uprawiać z nimi nierząd, zwrócę oblicze i wyłączę go spośród jego ludu. Uświęćcie się więc i bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty. Ja, Pan, Bóg wasz! Będziecie strzec ustaw moich i wykonywać je. Ja jestem Pan, który was uświęca!” (Kpł 20,6-8)

Prorok Jeremiasz uprzedzał, aby nie radzić się wróżbitów:

„Wy natomiast nie słuchajcie waszych proroków, waszych wróżbitów, waszych nawiedzanych snami, waszych objaśniaczy znaków ani waszych czarowników, którzy wam mówią(...)” (Jr 27,9)

Prorok to człowiek napełniony Duchem Bożym, człowiek natchniony (Oz 9,7). To ten, który mówi w imieniu Boga. Mówi pełen mocy Ducha Świętego (Mi 3,8). To ten, który jest świadomy, że przekazuje nie swoje orędzie, lecz słowo Boże, które zostało mu objawione. Prorok to sługa Słowa. Przepowiadanie przyszłych wydarzeń nie należy zatem do istoty proroctwa, lecz jest jedynie poświadczeniem autentyczności głoszonego orędzia. Proroctwo w głównej mierze dotyczy teraźniejszości. Jest objawieniem woli Bożej. „Wstąpił we mnie duch i postawił mnie na nogi; potem słuchałem Tego, który do mnie mówił. Powiedział mi: (...) posyłam cię do nich, abyś im powiedział: Tak mówi Pan Bóg” (Ez 2,2 n). Przekazując słowo Boże, prorok ostrzegał przed wypaczeniem ducha przykazań i uczył, jak pełnić w konkretnej życiowej sytuacji wolę Bożą zawartą w przykazaniach. Prorok Nowego Przymierza wyjaśnia natomiast, jak realizować w życiu przykazanie miłości, które stoi w centrum Nowego Przymierza. Proroctwo staje się światłem i umocnieniem. Objawiając wolę Bożą w stosunku do konkretnej sytuacji, wskazuje ono drogę, którą ma kroczyć chrześcijanin.

Czym jest charyzmat proroctwa?

Proroctwo jest Bożym darem, który ma służyć duchowemu wzrostowi wspólnoty wiernych. Święty Paweł umieszcza go pośród charyzmatów, czyli darów Ducha Świętego. Posługiwali nim wspomniani już w czytany przez nas fragmencie Dziejów Apostolskich Barnaba i Szymon, zwany Niger, Lucjusz Cyrenejczyk i Manaen, którzy posłuszni Duchowi Świętemu wyprawili Szawła i Barnabę na misję. Tym charyzmatem posługują również dziś liczne grupy modlitewne, ale ponieważ i w tę posługę może wkraść się zwodzielec, duch kłamstwa, „wykrzywiający proste drogi Pańskie”, grupy te powinny działać w strukturach Kościoła (parafii lub diecezji) i posiadać parafialnego lub diecezjalnego asystenta (kapłana-opiekuna), który będzie gwarantem autentyczności ich posługi.

4. Zapisz do zeszytu.

Proroctwo to dar Boży, który skierowany jest ku Bożej chwale i służy duchowemu wzrostowi wspólnoty wiernych. Pragnienie poznania przyszłości jest wyrazem braku zaufania do Boga i wiary w Jego opiekę nad światem. Praktyki wróżbiarstwa zazwyczaj opierają się na kontaktach z siłami nieczystymi i prowadzą tylko do złego, dlatego w Piśmie Świętym i w nauce Kościoła są stanowczo zabronione i potępione. Korzystanie z takich usług prowadzi do duchowych uwikłań ludzi nieświadomych zła, od którego później trudno się uwolnić. By mogło się to, dokonać konieczne jest:

- wyzwolenie się od duchowego wpływu osób zajmujących się wrózeniem,
- wyznanie w sakramencie pokuty związków z wróżbiarstwem,
- pozbycie się literatury i wszelkich przedmiotów wykorzystywanych do wrózenia.

Zaległe prace proszę przelać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 1Dg

Temat: Prawda i piękno a sztuka sakralna.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Co jest pięknem? Co prawdą? Mówimy: „przystojny chłopak”, „piękna dziewczyna”, „ładne dziecko”. Pięknem jest dla nas najczęściej to, co nam się podoba. Piękne oczy, piękne włosy. Nie zgodziłby się z tym Norwid, który uważał, że „pięknym nie jest to, co się podoba, lecz to, co się podobać powinno”. Dla Norwida „piękno kształtem jest miłości”. „W naszym odbitym obliczu dostrzegamy to, kim jesteśmy, lecz również i to, kim nie chcielibyśmy być”. Dramat niektórych bohaterów rozpoczynał się przed lustrem, ale też przed lustrem rozpoczynało się nawrócenie wielu. W sztuce sakralnej stajemy przed lustrem Boga, wpatrujemy się w Jego oblicze, by zobaczyć, kim być możemy, gdybyśmy tylko zechcieli kształtować w sobie Boży obraz i podobieństwo.

„Przyjdzie na świat i otwarcie oczu na rzeczywistość jest zachwycającym początkiem każdego życia – pisze Giuliano Zanchi w swoich «Obliczach do kontemplacji». – Wtedy właśnie przyjmujemy słowa jako znaki pewnych treści; pojawiają się one w miejscu, gdzie pewna rzecz, nazywana światłem, oświeśla rzeczy inne i odbija ich kontury”. W blasku tego światła człowiek odkrywa świat, do którego należy i który tworzy. On komunikuje się

z nami, bo ma nam dużo do powiedzenia; od prostego łąkowego kwiatka po wysmukłe „sękate drzewo”, nieboskłon nad głową czy bezkresne morze. Swoją zachwyty nad tą rzeczywistością człowiek pragnął od zawsze zakodować, zapisać dla siebie i dla innych, na skałach podziemnych grot, na murach budowli, na kawałku drewna, na kamieniu czy płótnie. Tak rodziła się sztuka, tym cenniejsza, im wierniej kodująca rzeczywistość, im Prawda i piękno a sztuka sakralna Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej, Portugalia lepiej oddająca poznane piękno, im lepiej ukazująca odkrytą prawdę. Nic więc dziwnego, że w sztuce człowiek „sięgnął po samego Boga” i pragnął Go przybliżyć, „zakodować” w tworzonych dziełach, aby oddawały stan dążącej do Boga ludzkiej duszy i prowadziły do Niego. Tak powstała sztuka sakralna, utrwalona w architekturze, malarstwie, rzeźbie.

Sztuka sakralna jest świadkiem wysiłku człowieka zapatrzonego w Boga, świadkiem drogi ku Niemu. „Bóg nie pokazuje się odwrócony plecami”. Sztuka sakralna przybliża Boga, przypomina o Nim, Jego przywołuje.

Weźmy jako przykład Alvaro Siza w portugalskiej miejscowości Marco de Canaveses, który zbudował kościół z wyraźnym podziałem na część boską i część ludzką. Część „ludzka” jest niska (2 m), bez ozdób, z niskim wejściem. Wierni stojący w kościele nie widzą krucyfiksu, który jest za ich plecami. Część „boska” jest wysoka (około 15 m), ma wiele okien z widokiem na niebo. Drzwi w tej części są „niepotrzebnie” wysokie (na około 7,5 m). Różnica ma symbolizować przejście z poziomu ludzkiego w poziom boski.

„Artysta jest człowiekiem o duchu wybornym i przenikającym, który widzi i wierzy w to, co widzi: wyczuwa w sposób wyrafinowany to, czego inni nie potrafią. Przekazuje to i zawiera w fizycznej formie dzieła”. Gdy Michał Anioł ukończył słynnego Mojżesza – posąg przedstawiający proroka w postawie siedzącej, który do dziś zachwyca turystów w rzymskim kościele św. Piotra w Okowach – uderzył go młotkiem w kolano i zawołał: „Przemów!” Samemu rzeźbiarzowi wydawało się bowiem, że Mojżesz za chwilę wstanie i przemówi do swojego ludu, by go poprowadzić do ziemi obiecanej.

„Sztuka w materii dzieła zatrzymuje na zawsze ważną prawdę chwili, to znaczy chwilowe zrozumienie pewnej z nią więzi; ofiarowuje jej ciało, które za każdym razem może nadać jej tę samą siłę. Do posiadania tej zdolności nie wystarczy sama wirtuozeria techniki: potrzebna jest także wyrafinowana spostrzegawczość ducha – zarówno otrzymana w darze, jak i pielęgnowana z pasją. Dłużny wam jestem prawdę w malarstwie i dam wam ją” – powiedział Paul Cézanne. Tworzymy obrazy i rzeźby, by nie zapomnieć, „że istniejemy, bo od początku ktoś na nas patrzy i woła nas po imieniu”. G. Zanchi mówił: „Można zapewnić dziecku najlepsze warunki, ale jeśli nikt nie patrzy mu w oczy, ono umiera. Istnieje pokarm ducha, który wypływa ze spojrzenia, a bez którego żadne inne pożywienie nie jest w stanie utrzymać przy życiu”. Poszukujemy prawdy, gubiąc się przy tym, lecz idziemy naprzód, jeżeli nasz wzrok skierowany jest na Boga. Jedynie bowiem przy Nim możemy odkryć, że „każdy z nas jest piękną pyłem” (Norwid).

Pomyśl!

Święty Jan Paweł II w liście apostolskim „Novo millennio ineunte” (Na początku nowego tysiąclecia), pisany na przełomie tysiącleci, mówił o tym, że trzeba kontemplować oblicze Jezusa. Jezus spojrzał na bogatego młodzieńca z miłością. „W naszym życiu dzieje się podobnie: zagubienie, które w nas mieszka, odnajdzie miejsce w Jego Obliczu. Obyśmy tylko nie odeszli zasmuceni...” – Czy dostrzegasz w dziełach sztuki prawdę o Bogu?

Zapamiętaj!

„Ważnym składnikiem sztuki sakralnej jest niewątpliwie architektura kościołów, która powinna zachować jedność poszczególnych elementów prezbiterium: ołtarza, krucyfiksu, tabernakulum, ambony, krzesel. Należy mieć świadomość, że celem architektury sakralnej jest dostarczenie Kościołowi, który celebrowa tajemnice wiary, a w szczególności Eucharystię, przestrzeni najbardziej dostosowanej do właściwego przebiegu czynności liturgicznych”. (Benedykt XVI)

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 1b

Temat: Kogo i czego bronią przykazania?

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Przykazania, które daje nam Bóg, normują relacje pomiędzy ludźmi i bronią wolności każdego człowieka. Wynikają z prawa Bożego, które jest ponad prawem stanowionym.

Czcij twego ojca i twoją matkę, abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, ci daje.

Nie będziesz zabijał.

Nie będziesz cudzołożył.

Nie będziesz kradł.

Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa jako świadek.

Nie będziesz pożądał domu twojego bliźniego.

Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani jego niewolnika, ani jego niewolnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do twojego bliźniego. (Wj 20,12-17)

Przykazania trzeba zawsze odnieść do własnego życia, w myśl biblijnej zasady: „Jak chcecie, żeby ludzie wam czynili, podobnie wy im czyńcie” (Łk 6,31). Każde przykazanie określa prawo i obowiązek. Jeżeli powstrzymuje kogoś przed złem, to jednocześnie respektuje prawa innego człowieka. Przykazania prowadzą do szacunku wobec bliźniego i są gwarancją poszanowania mnie samego.

3. Obejrzyj film dostępny na stronie: <https://www.youtube.com/watch?v=TSuFB9Y3MFE>
(<https://www.youtube.com/watch?v=TSuFB9Y3MFE>)

Treść całego Dekalogu możemy wyrazić jednym przykazaniem – przykazaniem miłości. To miłość skłania nas, by być dobrym dla innych.

Kto (...) miłuje drugiego, wypełnił Prawo. Albowiem przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie pożądaj, i wszystkie inne – streszczają się w tym nakazie: Miłuj bliźniego swego jak siebie samego! Miłość nie wyrządza zła bliźniemu. Przeto miłość jest doskonałym wypełnieniem Prawa. (Rz 13,8-10)

4. Zastanów się.
 - Jak okazujesz należny szacunek rodzicom?
 - Czy nie niszczysz swego życia i zdrowia przez palenie papierosów, używki?
 - Czy akceptujesz swoje ciało i swoją płciowość?
 - Jak dbasz o czystość spojrzeń, słów i czynów?
 - Dlaczego masz obowiązek mówienia prawdy?
 - Jak szanujesz własność swoją i innych?
 - Jak wykorzystujesz czas i wypełniasz swoje obowiązki?

5. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

Przykazania to dar Boga. Stoją na straży porządku społecznego, poszanowania godności człowieka i jego niezbywalnych praw. Dzięki nim wiemy, co warto czynić, a czego należy unikać w drodze do celu, jakim jest zbawienie i życie wieczne. Przykazania bronią człowieka przed krzywdąadaną sobie samemu i innym ludziom, przed krzywdą doczesną i karą wieczną.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 2e

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj fragmenty z Pisma Świętego.

„Żył pewien człowiek bogaty, który ubierał się w purpurę i bisior i dzień w dzień świetnie się bawił. U bramy jego pałacu leżał żebrak okryty wrzodami, imieniem Łazarz. Pragnął on nasycić się odpadkami ze stołu bogacza; nadto i psy przychodziły i lizały jego wrzody. Umarł żebrak, i aniołowie zanieśli go na łono Abrahama. Umarł także bogacz i został pogrzebany. Gdy w Otchłani, pogrążony w mękach, podniósł oczy, ujrzał z daleka Abrahama i Łazarza na jego łonie. I zawołał: «Ojczy Abrahamie, ulituj się nade mną i poślij Łazarza; niech koniec swego palca umoczy w wodzie i ochłodzi mój język, bo strasznie cierpię w tym płomieniu». Lecz Abraham odrzekł: «Wspomnij, synu, że za życia otrzymałeś swoje dobra, a Łazarz przeciwnie, niedolę; teraz on tu doznaje pociechy, a ty męki cierpisz. A prócz tego między nami a wami zionie ogromna przepaść, tak że nikt, choćby chciał, stąd do was przejść nie może ani stamtąd do nas się przedostać»” (Łk 16, 19-26)

„Wtedy odezwie się [Syn Człowieczy] i do tych po lewej stronie: «Idźcie precz ode Mnie, przekłęci, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom! Bo byłem głodny, a nie daliście Mi jeść; byłem spragniony, a nie daliście Mi pić; byłem przybyszem, a nie przyjęliście Mnie; byłem nagi, a nie przyodzialiście Mnie; byłem chory i w więzieniu, 374 50 IVKu nowym niebiosom... a nie odwiedziliście Mnie». Wówczas zapytają i ci: «Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym albo spragnionym, albo przybyszem, albo nagim, kiedy chorym albo w więzieniu, a nie usłużyliśmy Tobie?». Wtedy odpowie im: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tegoście i Mnie nie uczynili». I pójdą ci na mękę wieczną, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego” (Mt 25, 41-46).

3. Obejrzyj filmy dostępne na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=4BT-wTSD9Ak> (<https://www.youtube.com/watch?v=4BT-wTSD9Ak>)

<https://www.youtube.com/watch?v=1dOpojGwOA> (<https://www.youtube.com/watch?v=1dOpojGwOA>)

Umrzeć w grzechu śmiertelnym, nie żałując za niego i nie przyjmując miłosiernej miłości Boga, oznacza pozostać z wolnego wyboru na zawsze oddzielonym od Niego. Ten stan ostatecznego samowykluczenia z jedności z Bogiem i świętymi określa się słowem „piekło”. (KKK 1033)

Nauczanie Kościoła stwierdza istnienie piekła i jego wieczność. Dusze tych, którzy umierają w stanie grzechu śmiertelnego, bezpośrednio po śmierci idą do piekła, gdzie cierpią męki, „ogień wieczny”. Zasadnicza kara piekła polega na wiecznym oddzieleniu od Boga; wyłącznie w Bogu człowiek może mieć życie i szczęście, dla których został stworzony i których pragnie. (KKK 1035)

4. Uzupełnij luki w „liście gończym”.

„List gończy”

Wiadomo o nim, że to sam Bóg go jako dobrego anioła. Jednak przez swoją przestał służyć Bogu. Jest bardzo Chce, aby jak najwięcej odeszło od Boga. Zarzuca mu się, że jest ojcem Jego ulubiony sposób działania to.....

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasy: 2c, 2e

Temat: Droga ku nowym niebiosom i nowej ziemi.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=IRNepEnXa8> (<https://www.youtube.com/watch?v=IRNepEnXa8>)

3. Przeczytaj podane teksty.

To doskonałe życie z Trójcą Świętą, ta komunia życia i miłości z Nią, z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi, jest nazywane „niebem”. Niebo jest celem ostatecznym i spełnieniem najgłębszych dążeń człowieka, stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia. (KKK 1024) Życ w niebie oznacza „być z Chrystusem”. Wybrani żyją „w Nim”, ale zachowują i – co więcej – odnajdują tam swoją prawdziwą tożsamość, swoje własne imię: Żyć, to być z Chrystusem; tam gdzie jest Chrystus, tam jest życie i Królestwo. (KKK 1025)

Jezus „otworzył” nam niebo przez swoją Śmierć i swoje Zmartwychwstanie. Życie błogosławionych polega na posiadaniu w pełni owoców odkupienia dokonanego przez Chrystusa, który łączy do swej niebieskiej chwały tych, którzy uwierzyli w Niego i pozostali wierni Jego woli. 381 51 IVKu nowym niebiosom... Niebo jest szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich, którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem. (KKK 1026)

3. Przeczytaj fragmenty z Pisma Świętego.

„W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem. Znaście drogę, dokąd Ja idę”. Odezwał się do Niego Tomasz: „Panie, nie wiemy, dokąd idziesz. Jak więc możemy znać drogę?” Odpowiedział mu Jezus: „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie. (J 14, 2-6)

A jednak głosimy mądrość między doskonałymi, ale nie mądrość tego świata ani władców tego świata, zresztą przemijających. Lecz głosimy tajemnicę mądrości Bożej, mądrość ukrytą, tę, którą Bóg przed wiekami przeznaczył ku chwale naszej, tę, której nie pojął żaden z władców tego świata; gdyby ją bowiem pojęli, nie ukrzyżowaliby Pana chwały; lecz właśnie głosimy, jak zostało napisane, to, czego ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują. (1 Kor 2, 6-9)

4. Posłuchaj, co św. Faustyna napisała w Dzienniczku o niebie:

<https://www.youtube.com/watch?v=nPuHQPQGBik> (<https://www.youtube.com/watch?v=nPuHQPQGBik>)

5. Przykazania kościelne jako pomoc na drodze do nieba.

W sprawie obchodów roku liturgicznego i w sprawie świąt nakazanych Kościoł nauczający wydał szereg zarządzeń. Skrótowo są one zebrane w pięciu przykazaniach kościelnych. Aktualna ich wersja zatwierdzona dla Polski przez Kongregację Nauki Wiary ma następujące brzmienie:

1. W niedzielę i święta nakazane uczestniczyć we Mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych.
2. Przynajmniej raz w roku przystąpić do sakramentu pokuty.
3. Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię Świętą.
4. Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymywać się od udziału w zabawach.
5. Troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła.

Świątami nakazanymi w Polsce poza niedzielami są: uroczystość Narodzenia Pańskiego (25 grudnia); uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki (1 stycznia); uroczystość Objawienia Pańskiego (6 stycznia); uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciało); uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 sierpnia) i uroczystość Wszystkich Świętych (1 listopada).

6. Przepisz do zeszytu przykazania kościelne.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Materiały do realizacji w dniu 12.05.2020

Klasy: 1cd, 1t

Temat: Musicie od siebie wymagać! Wymaganie jako warunek rozwoju osobowego.

1. Przeczytaj podane teksty.

Postawienie sobie celu, o który walczymy, motywuje nas do pracy nad sobą. Cele zmieniają się wraz z wiekiem, poziomem wiedzy i doświadczeniem. Z niektórych z czasem rezygnujemy, a do innych zmierzamy z powodzeniem... Dlatego warto się zastanowić, co w życiu jest ważne, i postawić sobie to za cel oraz podjąć walkę, którą nazywamy samowychowaniem. Samowychowanie to praca nad własnym rozwojem: charakterem, wartościami, światopoglądem. Jest ono tożsame z drogą, którą proponuje nam Jezus – to droga, w którą wpisany jest krzyż.

Jeśli ktoś chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, ten je zachowa. Bo cóż za korzyść dla człowieka, jeśli cały świat zyska, a siebie zatraci lub szkodę poniesie? (Łk 9,23-25)

Cenną wskazówkę, jak pracować nad sobą, dał św. Jan Paweł II. Podczas jednej z pielgrzymek do Ojczyzny, zwracając się do młodzieży, powiedział: „Musicie od siebie wymagać, nawet gdyby inni od was nie wymagali. Wbrew wszystkim mirażom ułatwionego życia musicie od siebie wymagać. (...) Przyszłość Polski zależy od was i musi od was zależeć. To jest nasza Ojczyzna – to jest nasze «być» i nasze «mieć». I nic nie może pozbawić nas prawa, ażeby przyszłość tego naszego «być» i «mieć» zależała od nas”. (Jan Paweł II, Homilia podczas liturgii słowa, Westerplatte, 12.06.1987)

2. Posłuchajcie:

<https://www.youtube.com/watch?v=h7m7V-OGwJw> (<https://www.youtube.com/watch?v=h7m7V-OGwJw>)

<https://www.youtube.com/watch?v=Tg5ciDOlyvo> (<https://www.youtube.com/watch?v=Tg5ciDOlyvo>)

Święty Jan Paweł II zachęca, abyśmy stawiali sobie wymagania nawet wtedy, gdy świat wokół będzie zachęcał do łatwego życia.

Wśród wartości, o które powinniśmy walczyć, są wiara, Ojczyzna, rodzina, prawda, godność własna i innych... Nie możemy uciec od odpowiedzialności. Ten, kto zdezerteruje, ucieknie z pola walki, zniszczy poczucie własnej wartości. Utraci szacunek do samego siebie. Dlatego św. Jan Paweł II mówi: „obronić – dla siebie i dla innych”. Święty Jan Paweł II, bohaterzy z Westerplatte i wiele innych osób broniło do końca najważniejszych wartości. Wytrwali w postawionych sobie wymaganiach. Święty Paweł o swoim trudzie podjęcia krzyża, czyli przyjęcia cierpienia podczas głoszenia Ewangelii Chrystusa, napisał u kresu życia:

W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu odda Pan, sprawiedliwy Sędzia. (2 Tym 4,7-8)

Święty Jan Paweł II był człowiekiem, który wymagał od siebie niezwykle dużo. W swoich homiliach, listach i przemówieniach zachęcał do tego innych.

Papieski Dekalog Młodych:

1. Wymagam od siebie, nawet gdy inni nie wymagają.
2. Nie zagłuszam sumienia.
3. Walczę o własną słuszną sprawę.
4. Dbam o moją Ojczyznę i moje życie.
5. Buduję cywilizację miłości.
6. Tworzę kulturę i jestem przez nią tworzony.
7. Nie jestem niewolnikiem rzeczy ani namiętności.
8. Szukam pomocy u rodziców.
9. Wiem, że wiedza otwiera horyzonty.
10. Nie lękam się głosić Ewangelii.
11. **Zapamiętaj !**

Jezus zaprasza nas do świętości. Aby ją zdobyć, musimy zaakceptować pewne wymagania, które On nazwał „niesieniem krzyża”. Są to trudne sytuacje życiowe, które mamy przyjąć, by wypłynęło z nich dobro. Owocem śmierci Jezusa jest zbawienie ludzi, w którym możemy mieć udział przez przyjęcie naszego cierpienia. Podejmując

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Materiały do realizacji w dniu 13.05.2020

Klasa 1Cg

Temat: Człowiek, który może mnie zachwycić.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Można zatrzymać się na tym, co zewnętrzne. Można podziwiać czyjś styl ubierania się, fryzurę, wystroj domu, majątek zgromadzony na koncie. Można ufarbować włosy albo je zgolić. Chodzić ubranym na czarno lub nosić kolczyk na języku. Można. Ale człowiek to nie tylko to, co widać na zewnątrz. To również dobre i wrażliwe serce, umysł zdolny odkrywać zagadki świata, uśmiech, otwarta dłoń i ta trudna do pojęcia, jedyna na całym świecie niepowtarzalność. Masz przed sobą wielką rolę – ukształtowanie własnego człowieczeństwa. Staniesz się taki jak ten, którego podziwiasz, na kim się wzorujesz. Kim są chrześcijanie? To ludzie zapatrzeni w Jezusa. Słuchają Go i chcą naśladować. On jest ich wzorem. W swoich dwutysiącletnich dziejach Kościół wskazywał na wiele osób, które wydoskonalili się – jak Jezus – w miłości do Boga i człowieka, wynosząc je na ołtarze, ogłaszając błogosławionymi, świętymi. Jakby chciał i nam powiedzieć: „Słuchajcie, wy też możecie tacy być! Wy też możecie być święci!” Dobrym przykładem jest bł. Pier Giorgio Frassati. Zmarł mając zaledwie 24 lata, a w swoim życiu zdołał uczynić więcej dobrego niż niejeden człowiek starszy.

Bł. Pier Giorgio Frassati urodził się 6 kwietnia 1901 r. w Turynie. Po maturze w 1918 r. zaczął studiować górnictwo na Politechnice w Turynie. Czynnie uczestniczył w Akcji Katolickiej. Zapisał się też do Włoskiej Partii Ludowej, angażując się na rzecz najuboższych klas społecznych, ostro przeciwstawiając się także rodzącemu się faszyzmowi. Zręczny i silny, miłośnik sportu i wspinaczek wysokogórskich, zawsze otoczony gronem przyjaciół. Na krótko przed uzyskaniem dyplomu inżyniera, podczas odwiedzania ubogich zaraził się chorobą Heinego-Medina i po kilku dniach cierpień umarł 4 lipca 1925 r., mając zaledwie 24 lata. Dnia 20 maja 1990 r. Jan Paweł II ogłosił Pier Giorgio Frassatiego błogosławionym.

Świadectwa o bł. Pier Giorgio Frassatim

„Charakterystyczną cechą jego wiary była pewność i bezwzględna ufność w działanie modlitwy. Dlatego też założył «Towarzystwo Nicponiów», związek wzajemnej pomocy duchowej. W wielu listach prosił o modlitwy za niego i przyrzekał innym modlić się za nich”. „Tamtej nocy Giorgio i ja nocowaliśmy w hotelu w Crissolo. Przed pójściem spać odmówiliśmy różaniec, wtedy to pierwszy raz modliłem się razem z Giorgiem. Potem, przed

zaśnięciem, rozmawialiśmy jeszcze długo leżąc w łóżkach. Nie byliśmy jeszcze zaprzyjaźnieni i mieliśmy sobie dużo do powiedzenia, żeby się lepiej poznać. Następną noc spędziliśmy w Quintino Sella. Byłem zmęczony, zasypiałem już, kiedy usłyszałem, że Giorgio na górnej pryczy odmawia cicho różaniec”. (dr Marco Beltramo, w: Luciana Frassati, Pier Giorgio Frassati, Warszawa 1979, s. 172)

„Widywałem Pier Giorgia Frassatiego w górach i na politechnice. W górach zachowywał nieco szorstką surowość, właściwą dobrym alpinistom, którzy instynktownie czują się tam bliżej nieba. Pier Giorgio miał wycucie gór, gdyż one przybliżały go do jego dążeń. Człowiek, który może mnie zachwycić Pier Giorgio Frassati zmarł w wieku 24 lat na chorobę Heinego-Medina. 163 Jakże dobrze pamiętam: wysoko, w schronisku, po wyczerpującym marszu, siedzi przy skromnym posiłku i wesołej rozmowie, słuchając tęsknych pieśni, przypominających żałobne śpiewy z dolin, potem, nim wspiał się na pryczę, klękał na ziemi i pogrążony w modlitwie, ze złożonymi rękami, zwracał ostatnią myśl do Boga. Jego męska sylwetka zdawała się zniknąć, roztopiać, cała w ekstazie przybliżającej go do Boga, którego chciał stać się godnym, Boga – jedynej racji bytu i działania. I nigdy nikt, wobec tego jawnego wyrazu jego zbliżenia z Bogiem, nie miał żadnego odruchu protestu czy ironii. Tak wielka była w tym prostota i czystość, że podbijała wszystkich”. (inż. Erio Barabino, w: Luciana Frassati, Pier Giorgio Frassati, Warszawa 1979, s. 168)

A o to inny przykład na potwierdzenie tego, ile znaczy praca nad sobą i jakie może przynieść na koniec wyniki:

„Kiedy Glenn Cunningham miał siedem lat, tak poważnie poparzył sobie nogi, że lekarze mieli je zamiar amputować. W ostatniej chwili odstąpili od zamiaru. Jeden z lekarzy poklepał Glena po ramieniu i powiedział: «Kiedy zrobi się cieplej, wystawimy cię na wózku na werandę». «Ależ ja nie chcę tylko siedzieć! Chcę chodzić i biegać, i osiągnę to». W głosie Glena nie zabrzmiała ani jedna nuta wątpliwości. Lekarz oddalił się. Dwa lata później chłopiec już biegał. Niezbyt szybko, ale jednak biegał. Po latach podjął studia. Oprócz wszystkich innych zajęć uprawiał biegi. Biegał już nie dlatego, aby udowodnić, że lekarze się mylili, ale po prostu dlatego, że w tej dyscyplinie sportu był znakomity. Pod jego szybkimi nogami padały kolejne rekordy na międzyuczelnianych zawodach. Później przyszły igrzyska olimpijskie w Berlinie. Glenn nie tylko się zakwalifikował i wziął w nich udział, lecz również pobił rekord olimpijski na 1500 m. W następnym roku pobił krajowy rekord w biegu na jedną milę. Chłopiec, o którym myślano, że już nie będzie chodził, został najszybszym człowiekiem na świecie”. (Mark Link, Droga prawdy i życia. Rekolekcje w życiu codziennym, Kraków 1994, s. 29)

Czego mógłbyś się nauczyć od Glena? Wytrwałości? Uporu w dążeniu do realizacji marzeń? Wiary?

„Bądźcie więc naśladowcami Boga, jako dzieci umiłowane”. (Ef 5,1)

„Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru. Albowiem tych, których od wieków poznał, tych też przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi”. (Rz 8,28-29)

„Bądźcie, bracia, wszyscy razem moimi (Pawła) naśladowcami i wpatrujcie się w tych, którzy tak postępują, jak tego wzór macie w nas”. (Flp 4,17)

3. Pomyśl !

- Kto jest dla ciebie wzorem?
- Dlaczego gwiazdor wykreowany przez media nie jest wart naśladowania?
- Jak możesz rozwinąć swoje zalety?
- Nad jakimi słabymi stronami swojego charakteru musisz jeszcze popracować?

Temat 2: Historia zbawienia w roku liturgicznym.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Obejrzyj film dostępny na stronie:

<https://www.youtube.com/watch?v=jp4XGMgrmWo> (<https://www.youtube.com/watch?v=jp4XGMgrmWo>)

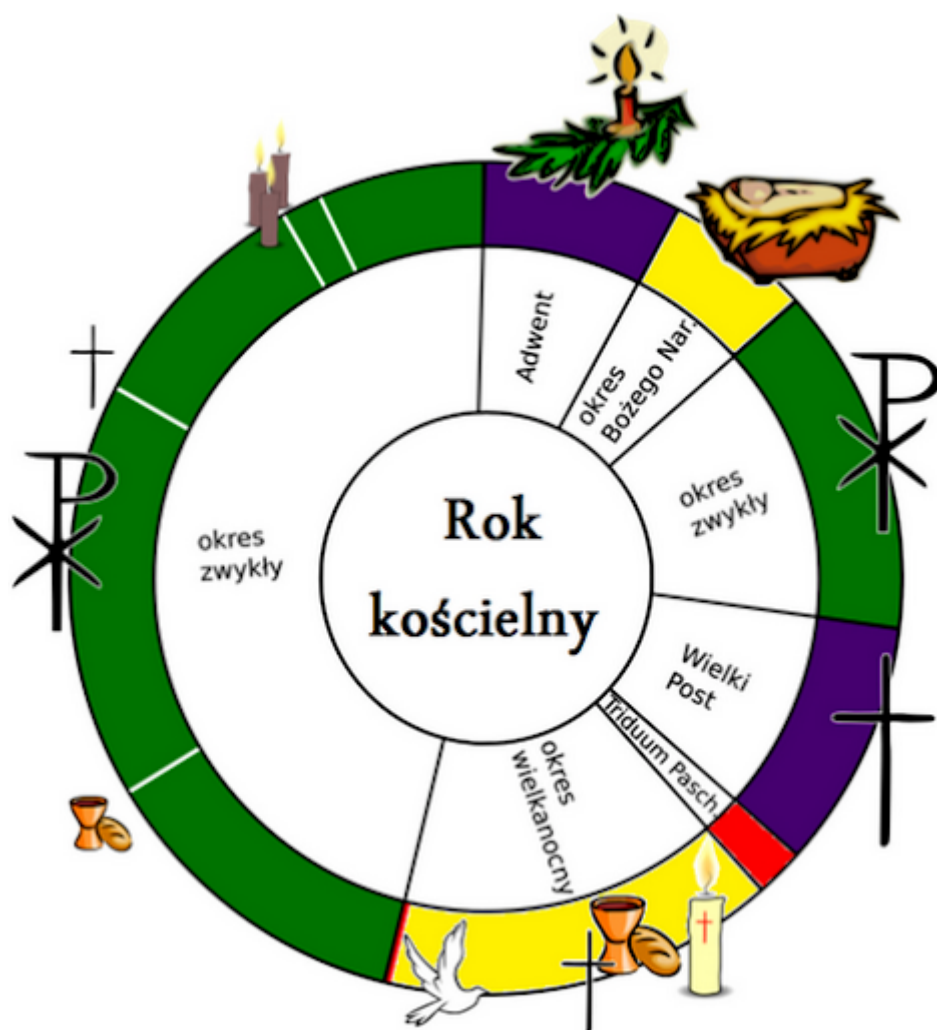
3. Przeczytaj podane teksty.

Wkraczając ze swoją interwencją w historię i dzieje ludzi, Bóg zawsze miał na względzie tylko jedno: uszczęśliwić

nas. On od początku świata chce nas obdarowywać szczęściem ponad miarę. Ową pełnię szczęścia nazywamy właśnie zbawieniem. Dlatego też Jezus mówił, że przyszedł po to, „aby owce miały życie i miały je w obfitości” (J 10,10b). To, co najlepsze i najpiękniejsze – cała wieczność z Bogiem, wciąż jest jeszcze przed nami. Cóż za wspaniała perspektywa!

W roku liturgicznym zgłębiamy najważniejsze wydarzenia z historii zbawczej, czyli historii miłości Boga do człowieka. Tę historię rozpoczyna stworzenie i raj, a później grzech pierworodny. Przez wieki Bóg działał w życiu Narodu Wybranego, by przygotować go na przyjście Zbawiciela. Wydarzenia Starego Testamentu zapowiadały narodzenie, mękę i śmierć Chrystusa. Potop, arka Noego i przejście przez Morze Czerwone są zapowiedzią zbawienia przez chrzest, manna na pustyni otrzymana przez Izraelitów zapowiada Eucharystię (KKK 1094). Stary Testament znalazł wypełnienie w Nowym.

W roku liturgicznym przeżywamy najważniejsze epizody z historii zbawczej, czyli wydarzenia związane z przyjściem na świat Syna Bożego i dokonaniem przez Niego odkupieniem; rok liturgiczny to jakby synteza tego wszystkiego, co Bóg przez wieki i lata działał ku naszemu zbawieniu.

„Związek między liturgią żydowską i liturgią chrześcijańską, a także różnice w ich treści są szczególnie widoczne w wielkich świątach roku liturgicznego, takich jak Pascha. Chrześcijanie i Żydzi celebrują Paschę; Pascha historii u Żydów jest zwrócona ku przyszłości, natomiast u chrześcijan Pascha wypełnia się w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa, chociaż oczekują oni jeszcze na jej ostateczne spełnienie”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 1096)

„Rozpoczyna się nowy rok liturgiczny: lud Boży wyrusza w drogę, by przeżywać tajemnicę Chrystusa w historii. Chrystus jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki (por. Hb 13,8); historia natomiast zmienia się i wymaga stałej ewangelizacji. Istnieje potrzeba odnawiania jej od wewnątrz, a jedyną prawdziwą nowością jest Chrystus: to On jest jej pełnym wypełnieniem, świetlaną przyszłością człowieka i świata”. (Benedykt XVI)

Pomyśl !

– Czy jesteś świadom wymagań stawianych przez poszczególne okresy roku liturgicznego?

– Czy wiesz, że historia zbawienia jest również twoją indywidualną historią?

3. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

W roku liturgicznym przeżywamy najważniejsze wydarzenia z historii zbawczej, wydarzenia związane z przyjściem na świat Syna Bożego i dokonaniem przez Niego odkupieniem ludzkości; rok liturgiczny to jakby streszczenie tego, co przez wieki i lata działo się za Bożą sprawą ku naszemu zbawieniu.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (<mailto:rosjol@fajnaszkola.net>)

Klasa 3m

Temat: Czyją mocą? Cuda w imię Jezusa a magia.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Dziś zastanowimy się nad różnicą pomiędzy magią a cudami, które czynił Jezus, a także nad konsekwencjami płynącymi z korzystania z usług rozmaitych uzdrowicieli, bioenergoterapeutów.

„Cuda, które czynił Jezus, były znakami zainaugurowania królestwa Bożego. Wyrażały miłość Jezusa do ludzi i uwiarygodniały Jego posłannictwo. Cuda Jezusa nie były magiczną autoprezentacją. Przepęłniała Go moc zbawczej miłości Boga. Przez cuda pokazał, że jest Mesjaszem i królestwo Boże zaczyna się w Nim. To były znamiona nastania nowego świata: zaspokajał głód (J 6,5-15), znosił niesprawiedliwość (Łk 19,8), chorobę i śmierć (Mt 11,5). Wypędzając demony, ruszył w zwycięski pochód przeciw «władcy tego świata» (J 12,31; pod tym pojęciem kryje się szatan). Jednakże nie położył kresu wszelkiemu złu na świecie. W orbicie Jego szczególnego zainteresowania znajdowało się wyzwolenie człowieka z niewoli grzechu. W zasadniczej mierze chodziło Mu o wiarę, którą wzbudzał również przez cuda”. (Youcat nr 91)

Różnica między magią a cudem.

„Za magię uważa się ogół działań zmierzających do obudzenia i podporządkowania sobie sił tajemnych, aby w sposób pośredni lub bezpośredni zapanować nad światem fizycznym i duchowym. (...) Praktyki magiczne stoją w jaskrawej niezgodzie z religią: podczas gdy w świecie magii człowiek jest panem samego siebie, a siły tajemne powinny mu być uległe, to w religii człowiek pozostaje dłużnikiem Boga, który jest wolny i transcendentny” (Magia, w: Encyklopedia chrześcijaństwa. Historia i współczesność 2000 lat nadziei, Kielce 2000, s. 426). Magia – ogół wierzeń i praktyk opartych na przekonaniu o istnieniu mocy nadprzyrodzonych, które można opanować i wywoływać za pomocą zaklęć, obrzędów i czarów. Biała magia – działania mające na celu uzyskanie dobroczynnego skutku, oparte na wierze w siły nadprzyrodzone. Czarna magia – przywoływanie i wykorzystywanie złych mocy.

Bioenergoterapia.

3. Obejrzyj krótki film dostępny na stronie: <https://www.youtube.com/watch?v=UFjrYD7SrzK>
(<https://www.youtube.com/watch?v=UFjrYD7SrzK>)

Szukając sposobów na wyleczenie z choroby, ludzie często korzystają z usług różnych „uzdrowicieli”, bioenergoterapeutów, którzy każą sobie bardzo dużo płacić za przeprowadzane seanse. Wielu z nich deklaruje także, że są chrześcijanami, jednak to, co robią, nie ma nic wspólnego z posługą chrześcijańską. Osoby korzystające z takich seansów często doświadczały później niepokojów, nerwic, lęków, depresji, stawały się agresywne. Jeśli rzeczywiście byłoby to działanie Ducha Świętego, jak często można usłyszeć, to nigdy nie doszłoby do takich negatywnych skutków – tylko działanie złych mocy wywołuje taki efekt. Katechizm Kościoła katolickiego mówi: „Wszelkie praktyki magii lub czarów, przez które dąży się do pozyskania tajemnych sił, by posługiwać się nimi i osiągnąć nadnaturalną władzę nad bliźnim – nawet w celu zapewnienia mu zdrowia – są w poważnej sprzeczności z cnotą religijności” (KKK 2117).

Nauka Kościoła o charyzmatach.

Katechizm Kościoła katolickiego mówi o charyzmatach, że: „zarówno nadzwyczajne, jak również proste i

zwyczajne są łaskami Ducha Świętego, bezpośrednio lub pośrednio służącymi Kościołowi; zostają udzielone w celu budowania Kościoła, dla dobra ludzi oraz ze względu na potrzeby świata” (nr 799); „Charyzmaty powinny być przyjmowane z wdzięcznością przez tego, kto je otrzymał, ale także przez wszystkich członków Kościoła. Są one rzeczywiście wspaniałym bogactwem łaski dla żywotności apostolskiej i dla świętości całego Ciała Chrystusa, pod warunkiem jednak, że chodzi o dary, które prawdziwie pochodzą od Ducha Świętego i żeby były wykorzystywane w sposób w pełni zgodny z autentycznymi poruszeniami tego Ducha, to znaczy w miłości, będącej prawdziwą miarą charyzmatów” (nr 800).

W niektórych parafiach odbywają się specjalne Msze św. o uzdrowienie. Uczestnicząc w nich, możemy spotkać Jezusa, który czyni cuda.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Materiały do realizacji w dniu 14.05.2020

Klasy: 1cd, 1t

Temat: Życie – święty dar Boga.

1. Zapisz temat do zeszytu.

Bóg powołał nas do istnienia z miłości. Od Niego każdy człowiek otrzymał dar życia. Szanując życie i wyrażając Bogu wdzięczność za nie, odpowiadamy na Jego miłość.

2. Przeczytaj teksty biblijne mówiące o wartości i świętości ludzkiego życia.

Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył; stworzył mężczyznę i niewiastę (Rdz 1,27).

Czym jest człowiek, że o nim pamiętasz, i czym – syn człowieczy, że się nim zajmujesz? Uczyniłeś go niewiele mniejszym od istot niebieskich, chwałą i czcią go uwieńczyłeś. Obdarzyłeś go władzą nad dziełami rąk Twoich; złożyłeś wszystko pod jego stopy (Ps 8,5-7).

Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię, prorokiem dla narodów ustanowiłem cię (Jr 1,5).

Nie tajna Ci moja istota, kiedy w ukryciu powstawałem, utkany w głębi ziemi (Ps 139,15).

Ukochałem cię odwieczną miłością, dlatego też podtrzymywałem dla ciebie łaskawość (Jr 31,3).

Słyszeliście, że powiedziano przodkom: Nie zabijaj!; a kto by się dopuścił zabójstwa, podlega sądowi. A Ja wam powiadam: Każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowi (Mt 5,21-22)

Autorzy biblijni przypominają nam, że to Bóg chciał, by każdy z nas zaistniał. Bóg nas zna, wie, jak powstał i jak rozwijaliśmy się w łonie naszych mam. Nawet wtedy, gdy one nie wiedziały jeszcze o naszym istnieniu, Bóg wiedział wszystko. On nie tylko dał nam życie, ale nieustannie się o nas troszczy.

Nauczanie Kościoła katolickiego na temat wartości ludzkiego życia przypomina, że należy je chronić w trzech wymiarach: fizycznym, psychicznym i duchowym.

„Życie ludzkie jest święte, ponieważ od samego początku domaga się «stwórczego działania Boga» i pozostaje na zawsze w specjalnym odniesieniu do Stwórcy, jedyne jego celu. Sam Bóg jest Panem życia, od jego początku aż do końca”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 2258)

„Życie ludzkie od chwili poczęcia powinno być szanowane i chronione w sposób absolutny. Już od pierwszej chwili swego istnienia istota ludzka powinna mieć przyznane prawa osoby, wśród nich nienaruszalne prawo każdej niewinnej istoty do życia”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 2270)

„Każdy jest odpowiedzialny przed Bogiem za swoje życie, które od Niego otrzymał. Bóg pozostaje najwyższym Panem życia. Jesteśmy obowiązani przyjąć je z wdzięcznością i chronić je ze względu na Jego cześć i dla zbawienia naszych dusz. Jesteśmy zarządcami, a nie właścicielami życia, które Bóg nam powierzył. Nie rozporządzamy nim”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 2280)

Życie ludzkie rozpoczyna się w chwili poczęcia i powinno trwać do naturalnej śmierci. Jest darem Boga i jego wartość nie zależy od tego, na jakim etapie się znajduje, lecz wynika z faktu, że jego dawcą jest Bóg. Człowiek potrzebuje wsparcia innych w każdej chwili życia. Są jednak okresy, kiedy jest całkowicie bezbronny i zdany na decyzje bliskich, tak jak dzieci nienarodzone. Zdarza się, że niektóre osoby są uzależnione od pomocy innych całe życie. To chorzy i niepełnosprawni. Ich życie ma taką samą wartość jak ludzi zdrowych i pełnosprawnych. U podstaw szacunku wobec życia jest miłość, wyrażona w przykazaniu miłości. Dlatego jako chrześcijanie jesteśmy zobowiązani do ochrony życia i przeciwdziałania grożącym mu niebezpieczeństwom.

Zagrożenia życia człowieka :

Fizyczne: zabójstwa, aborcja, eutanazja, samobójstwo, choroby, przemoc fizyczna, wojna, głód.

Psychiczne: poniżanie, przemoc psychiczna, nienawiść, niesprawiedliwość, manipulacja, wypaczenia wartości, gniew, odwet.

Duchowe: brak współczucia, zgorszenie, wypaczenia wiary, niewrażliwość sumienia, sekty, brak pogłębienia wiary.

3. Zapamiętaj !

Kościół w swoim nauczaniu przypomina, że życie ludzkie trzeba szanować na każdym jego etapie, od poczęcia do naturalnej śmierci. Nie chodzi tylko o ludzkie ciało, lecz o całego człowieka z jego psychiką i życiem duchowym. Z obowiązku poszanowania życia człowieka wynika również konieczność obrony praw osób, które są bezbronne. Dotyczy to szczególnie dzieci przed ich narodzeniem, osób nieuleczalnie chorych i starszych oraz upośledzonych intelektualnie. Poszanowanie ich praw i godności życia leży w naszych rękach – ludzi zdrowych fizycznie i intelektualnie.

4. Zadanie:

Przez najbliższy tydzień podczas modlitwy wieczornej dziękuj Bogu za dar życia własnego i twoich bliskich.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 1Bg

Temat 1: Człowiek, który może mnie zachwycić.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Przeczytaj podane teksty.

Można zatrzymać się na tym, co zewnętrzne. Można podziwiać czyjś styl ubierania się, fryzurę, wystrój domu, majątek zgromadzony na koncie. Można ufarbować włosy albo je zgolić. Chodzić ubranym na czarno lub nosić kolczyk na języku. Można. Ale człowiek to nie tylko to, co widać na zewnątrz. To również dobre i wrażliwe serce, umysł zdolny odkrywać zagadki świata, uśmiech, otwarta dłoń i ta trudna do pojęcia, jedyna na całym świecie niepowtarzalność. Masz przed sobą wielką rolę – ukształtowanie własnego człowieczeństwa. Staniesz się taki jak ten, którego podziwiasz, na kim się wzorujesz. Kim są chrześcijanie? To ludzie zapatrzeni w Jezusa. Słuchają Go i chcą naśladować. On jest ich wzorem. W swoich dwutysiącletnich dziejach Kościół wskazywał na wiele osób, które wydoskonalili się – jak Jezus – w miłości do Boga i człowieka, wynosząc je na ołtarze, ogłaszając błogosławionymi, świętymi. Jakby chciał i nam powiedzieć: „Słuchajcie, wy też możecie tacy być! Wy też możecie być święci!” Dobrym przykładem jest bł. Pier Giorgio Frassati. Zmarł mając zaledwie 24 lata, a w swoim życiu zdołał uczynić więcej dobrego niż niejeden człowiek starszy.

Bł. Pier Giorgio Frassati urodził się 6 kwietnia 1901 r. W Turynie. Po maturze w 1918 r. zaczął studiować górnictwo na Politechnice w Turynie. Czynnie uczestniczył w Akcji Katolickiej. Zapisał się też do Włoskiej Partii Ludowej, angażując się na rzecz najuboższych klas społecznych, ostro przeciwstawiając się także rodzącemu się faszyzmowi. Zręczny i silny, miłośnik sportu i wspinaczek wysokogórskich, zawsze otoczony gronem przyjaciół. Na krótko przed uzyskaniem dyplomu inżyniera, podczas odwiedzania ubogich zaraził się chorobą Heinego-Medina i po kilku dniach cierpień umarł 4 lipca 1925 r., mając zaledwie 24 lata. Dnia 20 maja 1990 r. Jan Paweł II ogłosił Pier Giorgio Frassatiego błogosławionym.

Świadectwa o bł. Pier Giorgio Frassatim

„Charakterystyczną cechą jego wiary była pewność i bezwzględna ufność w działanie modlitwy. Dlatego też założył «Towarzystwo Nicponiów», związek wzajemnej pomocy duchowej. W wielu listach prosił o modlitwy za niego i przyrzekał innym modlić się za nich”. „Tamtej nocy Giorgio i ja nocowaliśmy w hotelu w Crissolo. Przed pójściem spać odmówiliśmy różaniec, wtedy to pierwszy raz modliłem się razem z Giorgiem. Potem, przed zaśnięciem, rozmawialiśmy jeszcze długo leżąc w łóżkach. Nie byliśmy jeszcze zaprzyjaźnieni i mieliśmy sobie dużo do powiedzenia, żeby się lepiej poznać. Następną noc spędziliśmy w Quintino Sella. Byłem zmęczony, zasypiałem już, kiedy usłyszałem, że Giorgio na górnej pryczy odmawia cicho różaniec”. (dr Marco Beltramo, w: Luciana Frassati, Pier Giorgio Frassati, Warszawa 1979, s. 172)

„Widywałem Pier Giorgia Frassatiego w górach i na politechnice. W górach zachowywał nieco szorstką surowość, właściwą dobrym alpinistom, którzy instynktownie czują się tam bliżej nieba. Pier Giorgio miał wycucie gór, gdyż one przybliżały go do jego dążeń. Człowiek, który może mnie zachwycić Pier Giorgio Frassati zmarł w wieku 24 lat na chorobę Heinego-Medina. 163 Jakże dobrze pamiętam: wysoko, w schronisku, po wyczerpującym marszu, siedzi przy skromnym posiłku i wesołej rozmowie, słuchając tęsknych pieśni, przypominających żałobne śpiewy z dolin, potem, nim wspiął się na pryczę, klękał na ziemi i pogrążony w modlitwie, ze złożonymi rękami, zwracał ostatnią myśl do Boga. Jego męska sylwetka zdawała się znikać, roztopiać, cała w ekstazie przybliżającej go do Boga, którego chciał stać się godnym, Boga – jedynej racji bytu i działania. I nigdy nikt, wobec tego jawnego wyrazu jego zbliżenia z Bogiem, nie miał żadnego odruchu protestu czy ironii. Tak wielka była w tym prostota i czystość, że podbiła wszystkich”. (inż. Erio Barabino, w: Luciana Frassati, Pier Giorgio Frassati, Warszawa 1979, s. 168)

A o to inny przykład na potwierdzenie tego, ile znaczy praca nad sobą i jakie może przynieść na koniec wyniki:

„Kiedy Glenn Cunningham miał siedem lat, tak poważnie poparzył sobie nogi, że lekarze mieli je zamiar amputować. W ostatniej chwili odstąpili od zamiaru. Jeden z lekarzy poklepał Glenna po ramieniu i powiedział: «Kiedy zrobi się cieplej, wystawimy cię na wózek na werandę». «Ależ ja nie chcę tylko siedzieć! Chcę chodzić i biegać, i osiągnę to». W głosie Glenna nie zabrzmiała ani jedna nuta wątpliwości. Lekarz oddalił się. Dwa lata później chłopiec już biegał. Niezbyt szybko, ale jednak biegał. Po latach podjął studia. Oprócz wszystkich innych zajęć uprawiał biegi. Biegał już nie dlatego, aby udowodnić, że lekarze się mylili, ale po prostu dlatego, że w tej dyscyplinie sportu był znakomity. Pod jego szybkimi nogami padały kolejne rekordy na międzyuczelnianych zawodach. Później przyszły igrzyska olimpijskie w Berlinie. Glenn nie tylko się zakwalifikował i wziął w nich udział,

lecz również pobił rekord olimpijski na 1500 m. W następnym roku pobił krajowy rekord w biegu na jedną milę.

Chłopiec, o którym myślano, że już nie będzie chodził, został najszybszym człowiekiem na świecie". (Mark Link, Droga prawdy i życia. Rekolekcje w życiu codziennym, Kraków 1994, s. 29)

Czego mógłbyś się nauczyć od Glenna? Wytrwałości? Uporu w dążeniu do realizacji marzeń? Wiary?

„Bądźcie więc naśladowcami Boga, jako dzieci umiłowane”. (Ef 5,1)

„Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru. Albowiem tych, których od wieków poznał, tych też przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi”. (Rz 8,28-29)

„Bądźcie, bracia, wszyscy razem moimi (Pawła) naśladowcami i wpatrujcie się w tych, którzy tak postępują, jak tego wzór macie w nas”. (Flp 4,17)

3. Pomyśl !

- Kto jest dla ciebie wzorem?
- Dlaczego gwiazdor wykreowany przez media nie jest wart naśladowania?
- Jak możesz rozwinąć swoje zalety?
- Nad jakimi słabymi stronami swojego charakteru musisz jeszcze popracować?

Klasy: 1Bg, Dg

Temat : Historia zbawienia w roku liturgicznym.

1. Zapisz temat do zeszytu.
2. Obejrzyj film dostępny na stronie:

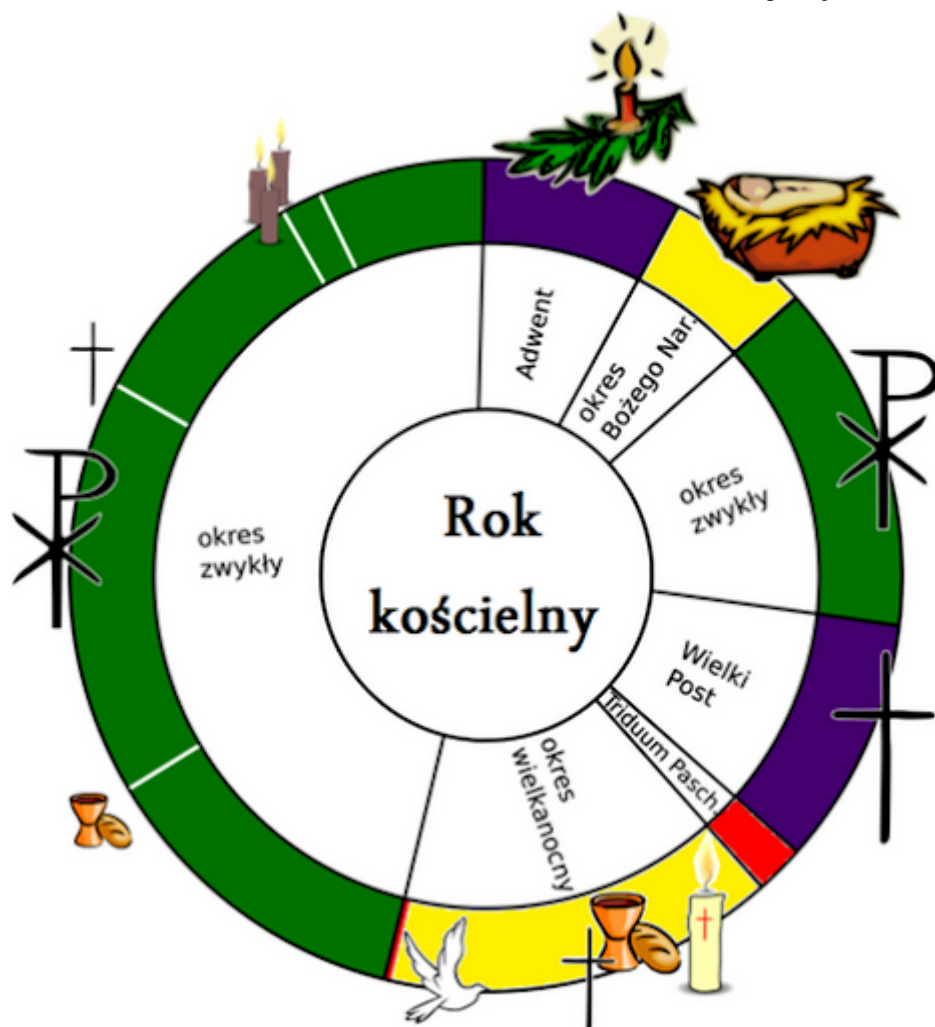
<https://www.youtube.com/watch?v=jp4XGMgrmWo> (<https://www.youtube.com/watch?v=jp4XGMgrmWo>)

3. Przeczytaj podane teksty.

Wkraczając ze swoją interwencją w historię i dzieje ludzi, Bóg zawsze miał na względzie tylko jedno: uszczęśliwić nas. On od początku świata chce nas obdarowywać szczęściem ponad miarę. Ową pełnię szczęścia nazywamy właśnie zbawieniem. Dlatego też Jezus mówił, że przyszedł po to, „aby owce miały życie i miały je w obfitości” (J 10,10b). To, co najlepsze i najpiękniejsze – cała wieczność z Bogiem, wciąż jest jeszcze przed nami. Cóż za wspaniała perspektywa!

W roku liturgicznym zgłębiamy najważniejsze wydarzenia z historii zbawczej, czyli historii miłości Boga do człowieka. Tę historię rozpoczyna stworzenie i raj, a później grzech pierworodny. Przez wieki Bóg działał w życiu Narodu Wybranego, by przygotować go na przyjście Zbawiciela. Wydarzenia Starego Testamentu zapowiadały narodzenie, mękę i śmierć Chrystusa. Potop, arka Noego i przejście przez Morze Czerwone są zapowiedzią zbawienia przez chrzest, manna na pustyni otrzymana przez Izraelitów zapowiada Eucharystię (KKK 1094). Stary Testament znalazł wypełnienie w Nowym.

W roku liturgicznym przeżywamy najważniejsze epizody z historii zbawczej, czyli wydarzenia związane z przyjściem na świat Syna Bożego i dokonaniem przez Niego odkupieniem; rok liturgiczny to jakby synteza tego wszystkiego, co Bóg przez wieki i lata zdziałał ku naszemu zbawieniu.

„Związek między liturgią żydowską i liturgią chrześcijańską, a także różnice w ich treści są szczególnie widoczne w wielkich świętach roku liturgicznego, takich jak Pascha. Chrześcijanie i Żydzi celebrują Paschę; Pascha historii u Żydów jest zwrócona ku przyszłości, natomiast u chrześcijan Pascha wypełnia się w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa, chociaż oczekują oni jeszcze na jej ostateczne spełnienie”. (Katechizm Kościoła katolickiego, 1096)

„Rozpoczyna się nowy rok liturgiczny: lud Boży wyrusza w drogę, by przeżywać tajemnicę Chrystusa w historii. Chrystus jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki (por. Hb 13,8); historia natomiast zmienia się i wymaga stałej ewangelizacji. Istnieje potrzeba odnawiania jej od wewnątrz, a jedyną prawdziwą nowością jest Chrystus: to On jest jej pełnym wypełnieniem, świetlaną przyszłością człowieka i świata”. (Benedykt XVI)

Pomyśl !

- Czy jesteś świadom wymagań stawianych przez poszczególne okresy roku liturgicznego?
- Czy wiesz, że historia zbawienia jest również twoją indywidualną historią?

3. Zapamiętaj i zapisz do zeszytu.

W roku liturgicznym przeżywamy najważniejsze wydarzenia z historii zbawczej, wydarzenia związane z przyjściem na świat Syna Bożego i dokonaniem przez Niego odkupienia ludzkości; rok liturgiczny to jakby streszczenie tego, co przez wieki i lata działo się za Bożą sprawą ku naszemu zbawieniu.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

Klasa 2c

Temat: Brama ku nowym niebiosom i nowej ziemi.

1. Zapisz temat do zeszytu.

2. Obejrzyj film dostępny na stronie:

https://www.youtube.com/watch?v=bF87k_iVXCs (https://www.youtube.com/watch?v=bF87k_iVXCs)

3. Przeczytaj podane teksty.

Ponieważ nie znamy dnia ani godziny, musimy, w myśl upomnienia Pańskiego, czuwać ustawicznie, abyśmy zakończywszy jeden jedyny bieg naszego ziemskiego żywota (por. Hbr 9, 27), zasłużyli wejść razem z Panem na gody weselne i być zaliczeni do błogosławionych (por. Mt 25, 31-46), i aby nie kazano nam jak sługom złym i leniwym (por. Mt 25, 26), pójść w ogień wieczny (por. Mt 25, 41), w ciemności zewnętrzne, gdzie „będzie płacz i zgrzytanie zębów” (Mt 22, 13 i 25, 30). Albowiem zanim panować będziemy z Chrystusem pełnym chwały, wszyscy staniemy „przed trybunałem Chrystusowym, aby każdy zdał sprawę z czynów dokonanych w ciele, dobrych i złych” (2 Kor 5, 10), i na końcu świata „ci, którzy dobrze czynili, wyjdą na zmartwychwstanie życia, a którzy źle czynili, na zmartwychwstanie sądu” (J 5, 29, por. Mt 25, 46).

„Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale i wszyscy aniołowie z Nim, wtedy zasiądzie na swoim tronie pełnym chwały. I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych [ludzi] od drugich, jak pasterz oddziela owce od kozłów. Owce postawi po prawej, a kozły po swojej lewej stronie. Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: «Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata!» (...) Odezwie się i do tych po lewej stronie: «Idźcie precz ode Mnie, przekłęci, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom!». I pójdą ci na mękę wieczną, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego” (Mt 25, 31-33. 41. 46);

„I opowiedział im przypowieść: Pewnemu zamożnemu człowiekowi dobrze obrodziło pole. I rozważał sam w sobie: Co tu począć? Nie mam gdzie pomieścić moich zbiorów. I rzekł: Tak zrobię: zburzę moje spichlerze, a pobuduję większe i tam zgromadzę całe zboże i moje dobra. I powiem sobie: Masz wielkie zasoby dóbr, na długie lata złożone; odpoczywaj, jedz, pij i używaj! Lecz Bóg rzekł do niego: «Głupcze, jeszcze tej nocy zażądają twojej duszy od ciebie; komu więc przypadnie to, coś przygotował?»” (Łk 12, 16-20);

Śmierć jest końcem ziemskiej pielgrzymki człowieka, czasu łaski i miłosierdzia, jaki Bóg ofiaruje człowiekowi, by realizował swoje ziemskie życie według zamysłu Bożego i by decydował o swoim ostatecznym przeznaczeniu. Gdy zakończy się „jeden jedyny bieg naszego ziemskiego żywota”, nie wrócimy już do kolejnego życia ziemskiego. „Postanowione ludziom raz umrzeć” (Hbr 9, 27). (KKK 1013)

Sąd szczegółowy czy też indywidualny czeka każdego z nas w momencie śmierci. Umierając, każdy człowiek staje oko w oko z prawdą. Teraz już nie można niczego usunąć czy ukryć, niczego już nie da się zmienić. Bóg widzi nas, wie, jacy jesteśmy. Stajemy przed Jego sądem. W świętej bliskości Boga możemy tylko być „dobrzy” albo nie ma nas wcale - dobrzy, to znaczy tacy, jakich Bóg nas zamierzył, kiedy nas stworzył. Być może będziemy musieli przejść jeszcze proces oczyszczenia, być może od razu będziemy mogli wpaść w Boże ramiona. Być może jednak jesteśmy tak pełni złości, nienawiści, negacji wszystkiego, że na zawsze odwrócimy nasze oblicze od miłości, od Boga. Życie bez miłości jest przecież niczym innym jak piekłem.

Sąd Ostateczny odbędzie się na końcu czasów, przy ponownym przyjściu Chrystusa. Kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie w chwale, całkowicie oświeci nas Jego światłość. Prawda wyjdzie na jaw: nasze myśli, nasze czyny, nasza relacja z Bogiem, nasze postępowanie w stosunku do ludzi - nic już nie będzie tajne. Poznamy ostateczny sens stworzenia, pojmimy cudowne drogi prowadzące do naszego zbawienia i wreszcie otrzymamy odpowiedź, dlaczego zło jest tak potężne, skoro Bóg jest wszechmogący. Sąd Ostateczny jest również czasem rozliczenia się z nami. Tu zdecyduje się, czy powstaniemy do życia wiecznego, czy na zawsze będziemy oddzieleni od Boga. Wobec tych, którzy wybrali życie, Bóg raz jeszcze dokona aktu stwórczego. W „nowym ciele” (por. 2 Kor 5) będą na zawsze żyć w chwale Bożej i wychwalać Go duszą i ciałem.

Zaległe prace proszę przesłać na adres: rosjol@fajnaszkola.net (mailto:rosjol@fajnaszkola.net)

